

Dr. Marczell Mihály:

NAGYBÖJT

II/2. rész: Nagyböjt EGYES VASÁRNAPJAI

II. VASÁRNAPJA

I. sorozat: vasárnapok, ünnepnapok

(Általános bevezetés eléje olvasása szükséges: 1. kötet!)

31. kötet

TARTALOMJEGYZÉK

TARTALOMJEGYZÉK	2
Előszó.....	6
A/ rész: az ünnep alapgondolatához írt beszédek	6
a) alcsoport: Miért keressük az Urat?.....	6
1. beszéd: Mi az emberi lélek legősibb lendülete?.....	6
2. beszéd: Hogyan indul keresésére az ember?.....	7
3. beszéd: A tudás útjának vándora.....	7
4. beszéd: Az akarat emberének útja.....	8
5. beszéd: A hivatás kegyelmével áldott ember útja.....	8
b) alcsoport: Kik találják meg az Urat?.....	9
1. beszéd: Az Isten létét – minden ember.....	9
2. beszéd: Miért vannak hitetlen emberek?.....	9
3. beszéd: Az értelem kételkedői.....	10
4. beszéd: Az akarat gőgösei.....	10
5. beszéd: Az „élettapasztalat” sötétlelkűi.....	10
6. beszéd: Az isteni fény befogadói.....	11
7. beszéd: Az „élet Tábor-hegyének” lakói.....	11
9. beszéd: A „hazaimádkozottak” csapatai.....	12
10. beszéd: Az „egy akol” bárányai.....	12
c) alcsoport: Az Úr boldogítottjai.....	13
1. beszéd: A szeretet kapcsának áramköre.....	13
2. beszéd: Együtt az égi Atyával.....	13
3. beszéd: Az isteni természet közössége.....	13
4. beszéd: Az örök élet kapujának feltárulása.....	14
5. beszéd: Az örök személyes életkapcsolat.....	14
B/ rész – a/ csoportja: a „kis liturgia” szövegeihez írt beszédek	15
1. (Introitus) beszéd: Ahogyan az elmúlt életet látjuk.....	15
2. (Introitus) beszéd: Hogyan vártuk az élet értékes javait?.....	15
1. (Oratio) beszéd: Az erőtlenség esengése.....	16
1. (Graduale) beszéd: Gyengeségemet látom.....	16
2. (Graduale) beszéd: Még a népek gyengeségét is észlelem.....	16
3. (Graduale) beszéd: A földi ember emelkedése az ég felé.....	16
1. (Tractus) beszéd: Miserere nobis!.....	16
2. (Tractus) beszéd: Előtted alázkodunk, Uram!.....	16
3. (Tractus) beszéd: Benned boldogság az élet.....	17
1. (Offertorium) beszéd: Parancsaidat keresem, Uram!.....	17
2. (Offertorium) beszéd: Parancsaidat szívem szeretetével köszönöm.....	17
1. (Secreta) beszéd: Istenhez küldött ajándékunk szava.....	18
1. (Communio) beszéd: Uram az Isten, és a kiáltásom Őt kéri.....	18
2. (Communio) beszéd: Hűséges alattvaló vagyok!.....	18
1. (Postcommunio) beszéd: A tápláltak hálasóhaja.....	19
B/ rész – b/ csoportja: az Evangéliumhoz írt beszédek.....	19
Különálló beszédek.....	19
a) alcsoport: A Mester személyisége az emberek látászögéből.....	19
1. beszéd: Az Urat látó emberi szemek.....	19
2. beszéd: Világosodó arcvonások.....	20
3. beszéd: Honnan lát tisztultabban az ember?.....	21
4. beszéd: A kiválasztottak.....	21
5. beszéd: A Tábor-hegy Mestere.....	22
6. beszéd: Az ég Urának hangja.....	22
7. beszéd: Az apostolok alanyi érzése.....	23
8. beszéd: De még isteni titok.....	23

9. beszéd: És miért ez a tiltó parancs?.....	24
10. beszéd: Hogyan lássuk mi isteni Mesterünket?	24
b) alcsoport: A Mester személyisége az Őt érintő égi szavak egybefogó ismertetésével.....	24
1. beszéd: Az „Emberfia” személyisége	25
2. beszéd: A Mester a második isteni Személy megvillantója.....	25
3. beszéd: Isten Fiának hirdeti az Isten	25
c) alcsoport: Teljesen egyéni életünket érintő néhány gondolat – a „színeváltozás” fogalmához... ..	26
1. beszéd: A mi színeváltozásunk	26
2. beszéd: A lelkünk színeváltozásának okai.....	26
3. beszéd: Ilyen színeváltozásra mi a lélek válasza?.....	27
d) alcsoport: Néhány finom egyszerűségű beszédvázlat az Úr színeváltozásának helyével, jelképes magyarázatával, a Vele élés örömeivel kapcsolatban.....	27
1. beszéd: Puszták és hegyormok	27
2. beszéd: A hegyormok igényesei vagyunk	28
3. beszéd: A Tábor-hegy lejtője és orma	29
4. beszéd: A lélek találkozásai.....	29
5. beszéd: A Mester lélekközelségében.....	29
5/a beszéd: A Mester közelében	30
6. beszéd: Örök igényesei vagyunk az „örök Tábor- hegynek”	30
e) alcsoport: Diákexhortációk	31
1. beszéd: Az élet színeváltozása.....	31
2. beszéd: Átváltozások.....	32
3. beszéd: Az átváltozás csodája.....	32
4. beszéd: Akik előtt színében elváltozik az Úr.....	33
5. beszéd: A penitencia alázata – a lélekváltozás alapja	33
6. beszéd: A lelki élet hegycsúcsain.....	34
f) alcsoport: Láncszerűen is kapcsolható vázlatok; értékeléseink belsőösszefüggésével... ..	35
1. beszéd: A világ értékelései	35
2. beszéd: Az Úr megjelenése	35
3. beszéd: Az ember színeváltozása.....	35
1. beszéd: Kell-e más is, mint Jézus?.....	35
2. beszéd: Életünk útitársai	35
3. beszéd: Útitárs és életcél	36
4. beszéd: Az örök élettartalom	36
1. beszéd: Az elrejtőzött Istenember	36
2. beszéd: Kik ismerhetik fel a Mestert?	36
3. beszéd: Az értelem és a hit kegyelme.....	36
4. beszéd: Krisztus önismertető pedagógiája.....	37
Beszédláncok	37
Beszédlánc címe: Az Isten sátrának lakói	37
1. beszéd: A paradicsom kertje.....	37
2. beszéd: Az élet számkivetettje	37
3. beszéd: „Hágár ivadékának” sivatagában.....	37
4. beszéd: Az „élet hegyeinek” magaslatán	37
5. beszéd: Az Úr földi templomában.....	38
6. beszéd: Az „Úr” örök hajlékában.....	38
I. beszédlánc címe: Hogyan látjuk Krisztust?	38
1. beszéd: Mindenkinek ismernie kell a Mestert.....	38
2. beszéd: A „választottak” csoda-látása	38
3. beszéd: Elöttem fényben áll-e Krisztus?.....	38
4. beszéd: Vágyakozom-e közelségébe?	38
5. beszéd: Boldogít-e a jelenléte?.....	39
II. beszédlánc címe: A Mester kendőzött arca.....	39
1. beszéd: Ő – a názáreti „Mester”.....	39
2. beszéd: Ő – a küldött „Messiás”	39

3. beszéd: Ő – az isteni Megváltó	39
4. beszéd: Ő – a feltámadt Istenember	39
I. tételsor: Az emberi élet elsüllyedése	39
II. tételsor: Az emberi lélek fellélegzése	39
– A pap lelki örömeiről	40
Beszédlánc címe: A lelkek pásztorának örömei	40
1. beszéd: Az öröm	40
2. beszéd: A pap örömei	40
3. beszéd: A kisdetek tanítása	40
4. beszéd: Az iskolai tanító munka	41
5. beszéd: A templomi igehirdetés	41
6. beszéd: Az áldozatbemutatás	41
7. beszéd: A kegyelmek közlője vagyok	41
8. beszéd: A „hazasegítés” boldogsága	41
9. beszéd: És mi a jó pásztor legnagyobb öröme?	41
B/ rész – c/ csoportja: a Szentlecke szövegéhez írt szentbeszéddek	41
Különálló beszéddek	42
1. beszéd: Az Istentől vett igazságok szerinti élet	42
2. beszéd: Az „életbőség” alapja	43
3. beszéd: Az intő szó	43
4. beszéd: A felfigyelő lélek	44
Beszédláncok	44
I. beszédlánc címe: Az Úr adta tanítás	45
1. beszéd: Mit kaptatok?	45
2. beszéd: Az Úr igéinek alaphangja	45
3. beszéd: Az ember életének kipontozása	45
4. beszéd: Kerülni, vagy tenni?	45
5. beszéd: Az Úr virágos kertjének útjain	45
6. beszéd: Az Úr otthonában	45
II. beszédlánc címe: Az Isten közölte kinyilatkoztatás	45
1. beszéd: A hit fénye	45
2. beszéd: Az emberi élet értékének fénye	46
3. beszéd: Az emberi élet célbafutásának feltételes közlése	46
4. beszéd: Az emberi élet segítésének meghirdetése	46
III. beszédlánc címe: Az Isten parancsai	46
1. beszéd: Alaphangja: szenteljétek meg magatokat	46
2. beszéd: Szereteteáradás: kegyelemmel segítek titeket	46
3. beszéd: Igényeskedés: tiszták legyetek a tisztátalanok között	47
4. beszéd: Eredményük: Isten népeivé váltok	47
IV. beszédlánc címe: Az ösztönös ember feladata	47
1. beszéd: Harcra szállni – önmagával	47
2. beszéd: Istent kérni – kegyelemadásra	47
4. beszéd: Isten nyájává lenni földi életünkben	48
V. beszédlánc címe: Az élet fegyelmezése	48
1. beszéd: A tisztátalanság szellemének kiűzésével	48
2. beszéd: A fő lélekkincsek megbecsülésével	48
3. beszéd: A szeretetlenség kiirtásával	49
4. beszéd: A békétlenség megölésével	49
VI. beszédlánc címe: A lélektartalom gyarapodása	49
2. beszéd: Tökéletesedésre törhet-e az ember?	50
3. beszéd: Miben segít az Isten?	50
4. beszéd: Célt érhet-e az ember?	50
VII. beszédlánc címe: Az élet megszentelődése	50
1. beszéd: Krisztustól tanuljátok az élet értékét	50
2. beszéd: Krisztustól tanuljátok az Isten kedvében járás módszerét	51

3. beszéd: Krisztustól tanuljátok a tökéletesedés fokozatait.....	51
4. beszéd: Krisztustól tanuljátok – a megszentelődés kegyelmi eszközeit.....	51
VIII. beszédlánc címe: Az Úr akarata szerinti élet.....	51
1. beszéd: Az Úr – „akar”.....	52
2. beszéd: Az Úr segítő keze.....	52
3. beszéd: Távol légy – a tisztátalanságtól.....	52
4. beszéd: Távol légy – a szennyes vágyaktól.....	52
5. beszéd: Közel légy – az Istenhez.....	52
6. beszéd: Mert szent életre hívott az Úr.....	52
7. beszéd: Mert ezt hirdeti nektek az Úr.....	53
8. beszéd: Mert így élhettek Jézus Krisztusban.....	53
IX. beszédlánc címe: A családi szentély megszentelése.....	53
1. beszéd: A testi vágyak megszentelése.....	53
2. beszéd: A szenvedélyek megfékezése.....	53
3. beszéd: A hitvestárs tisztessége és tisztelete.....	53
4. beszéd: A hitvestárs életének és személyének szentsége.....	54
X. beszédlánc címe: Az Úr majd ítél.....	54
1. beszéd: Már földi életünkben.....	54
2. beszéd: Felénk forduló arcával.....	54
3. beszéd: Lelkiismeretünk szavával.....	55
4. beszéd: Örök bírói ítéletével.....	55

Előszó

A Nagyböjt II. Vasárnapja – az Egyház liturgiája szerint – erős figyelmeztetés az **Isten keresés** feladatára. –Ezért van az, hogy „reminiscere”-vel kezdi a szentmisét; itt is reáutal arra: sokat kaptál Tőlem ember, térj tehát Hozzám igazi Uradhoz, Istenedhez. – Természetes tehát, hogy a megkezdett böjti gondolatok folytathatók, és az ember Istenhez térése szorgalmazandó. – Mi a mai ünnep **alapgondolatát beleszöttük a napi Evangélium és Szentlecke gondolataiba is**, mert ezek igen hűen követik az egész vasárnapi liturgia gondolatait. Tettük pedig ezt úgy, hogy az **Isten keresés feladatát, módját** és a **hálálkodó megemlékezést** mindig belejátszottuk az Úr színeváltozását hirdető Evangéliumba és a lelki átalakulást követelő Szentlecke szövegébe. – Mindezek ellenére a közlendő szövegeket következőképpen bontottuk: **A/ részben** az ünnep alapgondolatából levont tételeket közöljük, a **B/ részben** pedig az „írott liturgia” szövegeit magyarázzuk. Ez az utóbbi a **B/ rész – a/ csoportjában** a „kis liturgia”-val foglalkozik, a **B/ rész – b/ csoportja** a napi evangéliumi szöveget magyarázza és végül a **B/ rész – c/ csoportja** a Szentleckét értelmezi. – Az A/ részben tehát azok a gondolatok fognak szerepelni, amelyek az **Úr keresésére, megtalálására** és **Tőle való kegyelemvételre** hangolhatnak bennünket. Természetesen azért, hogy Istent találva (személyében, vagy törvényeiben!) szerinte **élhessük** életünket. A B/ – a/ csoportban a „kis liturgia” **emlékeztető szavait** fogjuk értelmezni. A B/ – b alatt – az Evangélium szövege az Úr színeváltozása lévén – természetesen kínálkozik az **Úr megismerésének problémája**, a **személyiségnek feltárása**, továbbá az **emberi lélek Isten keresésének** több kérdése és nehézsége. Gyönyörű keretnek kínálkozik a **hegyormok** szimbolikája, az **isteni hang** csengése, az **Úr közelségének** öröme... Ide gondolhatók olyan beszédtelemek is, amelyek a lelkiismeretről szólnak, mert ennek mindig az az alapszövege: ott az igazi öröm, ahol otthont talál **Isten mellett** az ember. Így kapcsolódhat azután ide az ember megtérésének kérdése (távol az Istentől – közel az Istenhez). Végül B/ – c/ alatt a Szentlecke egyenesen részletezi az isteni élet **feltételeit** és **módozatait**. Világos tehát, hogy ezekből meríthető az Isten-találás, Isten szolgálat és isteni élet sok-sok gyönyörűsége. – Az apostol szava: Isten szava. Az ő ígérete – Isten ígérete. Az ő tanításának követése – Isten követése. Az ő ítélete: Isten ítélete. Igaz tehát a végső tanulság: „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott titeket, hanem szentségre” (1 Tessz. 4,7). – Ezeken gondolkodva és ezeken elmélkedve bőségesen burjánzanak a gondolatok egyes beszédek és beszédláncok számára.

* * *

A/ rész: az ünnep alapgondolatához írt beszédek

Az **Urak kereső** emberek típusait rajzolandók arra kell gondolnunk: miért keressük az Urat, kik találják az Urat és milyen kegyelmet kapnak az Urat találók? – Így azután a/, b/, c/ alcsoportra osztjuk tételeinket.

a) *alcsoport: Miért keressük az Urat?*

1. beszéd: Mi az emberi lélek legősibb lendülete?

(Az emberi élet legősibb történetei)

Bev.: Minden életmozdulás változásokat hoz. Mintha igaz lenne: temetkezik a múlt, hogy új életet kezdjen a jövő. – De minket most az érdekel: vajon az ember élettörténetei merre törnek?

1. Első lendülete: fejleszteni önmagát...

Az emberi személyes lét arra **kényszerít** minden egyest, hogy önmagát szolgálja. Mégpedig hogyan?

a) **Testi** élet szolgálatában. A test az embrió állapottól felfokozódó fejlődést sürget. Ez élettan. – Jelszó: fokozza ezt a fejlődést tudatos erősítés és gondozás (higiénia, sport...)! Vagyis: **dinamika** a kiteljesülés felé!

b) Továbbá szorgalmazza az önszolgálatot: a **lelki** élet kidolgozásában. Ebben az az irányító igazság: képességeket hordozunk és **aktívvá** kell azokat tennünk erőinkkel!

2. De az emberi lélek kutató szellem. Mélységekre száll (tudomány) és világalomra tör. Ezért

második lendülete: **megsokszorosítani önmagát...**

Mert az **egyéni** élet szolgálatával nem ér véget az élet dinamikája. Az egyéni élet fennmaradása és kialakítása mellett az **egyéniség sokszorosítását követeli az élet.**

a) Az élet **fizikai** vonalán... Isten terve az életszolgálat. Erről szól az Írás: „Szaporodjatok, sokasodjatok s töltsétek be a földet ...” (1Móz. 1,28). – **Ezért** erős elsősorban az élet ősdinamikája.

b) De igényelt – az élet **szellemi** területén. Az utód mellett arra is tör az ember, hogy **szellemi egyénisége** is fennmaradjon drága gyermekeiben. Ő maga is élni akar – utódainak léleképében (generatio vitae spiritualis!).

3. Végkiteljesüléshez vezető őslendülete pedig: Istenhez kapcsolni önmagát...

Az emberi élet **őstörtetése** – az igazi, örök Személyhez, az Istenhez való kapcsolódás. „Szomjazzam lelkem az erős, élő Istent: Mikor jutok oda, hogy az Isten színe előtt megjelenjem?” (Zsolt. 41,3).

a) Ez a **személyes találkozás** vágyakozása. Így biztat maga a Mester: „Én vagyok a föltámadás és az élet; aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25). Tehát találkozás várható a feltámadás után, mert Isten Személye és emberszemélye dinamikus kapcsolatban van.

b) És ez a törtetés a **vég nélküli fennmaradás** igénylése. Aki Istennel él lélekközösségben, az az örök életnek hordozója. Ezt ígéri a Mester: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, bennem marad és én őbenne” (Jn 6,56).

c) De ennek a törtetésnek igazi útja a **cselekedet**. Ezért int az apostol: „Legyetek megvalósítói az ígének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg” (Jak. 1,22).

Bef.: Legyen boldogan hazatérő a mai beszéd után a lelkünk, mert hisszük, hogy az ilyen életigény a **legősibb mélységből** fakad! – És így honnét? A Teremtő ősi erejéből. Azért szent, azért követendő és azért szolgálattal diadalmaskodó!

2. beszéd: Hogyan indul keresésére az ember?

(Erkölcsi beszéd: A kereső ember)

Bev.: Kicsoda az ember? – kérdezte egy antropológiai kongresszus. A felelet így szólt: Istent kereső szellemi lény. A hittudomány pedig így fejezi ki: Istent kereső, találó és Isten fiává alakuló szellemi lény. Az Írás szerint: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12). – Hogyan keresi?

1. Az értelem útján.

Az értelem az ember egyik nagy szellemi kincse. – Mi ez valóban?

a) Kutató ész. Ezt arra használja, hogy a mélységekbe hatoljon. „...töltsétek be a földet s hajtsátok uralmatok alá és uralkodjatok...” (1Móz. 1,28).

b) A végesség felé igényeskedő kutatás. „Ami ugyanis Istenről megismerhető, az világos előttük, mert Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Hiszen ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető” (Róm. 1,19-20). Ez már a felfelé törő értelmi erőfeszítés.

2. Az akarat útján.

Az akarat a második nagy kincsünk. Mi ez valóban?

a) Az érző szív. Rezonancia – a közösségben. De ez a rezonancia – egekig tör.

b) Boldogságot áhító szív. Ez a földiek felé hatol („anyagi ember”).

Bef.: Ezek a törtetések jelentkeznek a pogány életben is (Pallasz Athéné, Hedon...)

3. beszéd: A tudás útjának vándora

(Erkölcsi beszéd: A szellem kutató útján)

Bev.: Az értelem szellemi fény, melynek sugárkévéjével keressük az igazságokat. – De milyen igazságokat kutat az ember?

1. Tudományos és bölcséleti igazságokat.

Nagy vállalkozás, de erre teremtettünk.

a) Alkalmas erre az ember! Kezdetből a **kultúra** volt a szellemi ember lélektörtetése. – Igazságkeresők!!

b) Meg is közelíti őket az ember. „...Köveiben zafírt talál és porában aranyvagyon” (Jób 28,6). Az Isten kegye, hogy **le is leplezi** őket az ember. A sokágú tudomány nagyjai – az igazságok leleplezői

(fizika, kémia, geológia stb....). Ezért építi az ember a tudományok palotáit és a tudósok „Pantheonját”.

2. A gyökéretet – igazságot.

Itt az Ősigazságra, Istenre gondolkodok.

a) Alkalmasság erre az ember? Az Írás szava szerint: „Ami ugyanis Istenről megismerhető, az világos előttük, mert Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Hiszen ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető” (Róm. 1,19-20). Az értelem szerint: az ember – Istent találó és imádó lény.

b) Meg is találja az ember. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk” (Ap.Csel. 17,28). De nem is kell buzdítani. Mindenki akarja, keresi és valóban meg is találhatja (Szt. Ágoston mondása: nyugtalan a szívünk, míg Istent nem találja lelkünk).

3. Az élet-igazságokat.

Ez érdekes leginkább.

a) Alkalmasság ezek felfedezésére. Erre azért tör, hogy tudja: mit kell tennie. „Amikor a pogány törvény híján a természet szavára teszi meg a törvényben foglaltakat, törvény hiányában önmagának törvénye. Ezzel igazolja, hogy a törvény követelménye szívébe van írva, amiről lelkiismerete tanúskodik és önitétele is, mely hol vádolja, hol fölmenti...” (Róm. 2,14-15).

b) El is éri az ember. A hívő... Krisztustól veszi: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). – A pogány, amint mondtuk, a lelkiismeretében kapja. A hitetlen is... Ezek kerülő úton térnek meg! Miért? Mert **kell**, hogy **biztos életrajzok** jelezzék élete irányát.

Bef.: De mi a lényeg? Reádöbenni a Végtelen Isten és a véges szellem kapcsolatára. És azután? Kialakítani azt az életet, amely a vég nélküli boldogságban találja teljességét.

4. beszéd: Az akarat emberének útja

(Erkölcsei beszéd: A szellemi vágyó tehetség útján)

Bev.: A hindu vallásbölcselet szerint – a bajok forrásához jutottunk... A vágy ugyanis boldogtalanság. – A keresztény bölcselet szerint az **életigazságokat keresés** megszgyéjére léptünk. – Hogyan van ez?

1. Szárnyat bont a vágyak sora...

Az élet szárnyaláshoz hasonlítható. Az egész élet – felfedező út.

a) Földön szállunk. Ez a „síkból látás” céljából való repülés...

b) De magasságba törünk. Ez az „Istenhez törés” ősi lendülete. Az igazság ez: a magasságok „sas nemzedékéhez” tartozunk.

2. Eget ér a szárnyaló vágyak lendülete.

És el is éri ezt a magaslattal az ember?

a) Az egekhez érünk. Innen, a földről gondolatlanul és törtető vággyal.

b) Istenatyánknál pihenünk. De a földre szálló kegyelem erejével egekbe érünk. „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23). És ez az élet pihenése!

Bef.: A vágy – isteni erő, amely lendít és Istenhez segít.

5. beszéd: A hivatás kegyelmével áldott ember útja

(Erkölcsei beszéd: A hivatást érző ember útja)

Bev.: Vak erők hoznak és vezetnek-e az életben?... **Mindenkit** hivatás köt ide; vagy kötelességteljesítés várakozik az emberre. – Mit ad a hivatásérzés a dolgozó embernek?

1. Megtalálását – a földi munkának.

Az ember ősi kérdése: milyen képességek laknak bennünk?

a) Ezt keressük – hivatás kutatással. Tételünk ez: amire képességet kaptunk, arra hivatást nyertünk. „Egyiknek öt talentumot adott, a másikkal kettőt, a harmadikkal csak egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint” (Mt 25,15).

b) Ezt meg is találjuk – a belső hajlamok leleplezésével. Keressük csak: merre tör hajlammal a lélek?...

2. Reávezetést – az Isten adta kötelesség teljesítésére.

De a leleplezés mellett kell, hogy **lendítő rugó** legyen a hivatás tudata.

a) Tényleg – követelődzik a megismert földi hivatás ereje (tudósok, felfedezők, politikusok...). De mindig erre törjön: „Legyetek megvalósítói az ígének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg” (Jak. 1,22).

b) Valóban – kényszerítve követelődzik a lelkiélet-hivatás teljesítésének ismerete (nevelők, lelkipásztorok).

Bef.: Így a hivatásteljesítés végül is gyakorlati **Istenre találás**. A hivatást ugyanis Isten adta, és az ember Isten adta feladatot teljesít vele.

* *

b) *alcsoport: Kik találják meg az Urat?*

1. beszéd: Az Isten létét – minden ember...

(Dogmatikus beszéd: Isten létét találók)

Bev.: A teremtményt hordozza az Isten, de a szellemi teremtmény feltalálja az Istent. – Mit talál meg minden szellemi teremtmény?

1. Van Isten...

Ahonnán jöttünk, annak ismeretére jutunk.

a) Ez az egész emberiség ősi meggyőződése. „Ami ugyanis Istenről megismerhető, az világos előttük, mert Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Hiszen ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető” (Róm. 1,19-20).

b) Ez a kinyilatkoztatás történelmi és személyes tanításának alaptétele. Csak az oktan mondja: „Nincs Isten!” (Zsolt. 13,1)

2. És felelős az ember.

A személyes lét, az Isten képének hordozója az ember.

a) Kialakulásában – szabad lény. Ezért imádja **így** az Urat a Zsoltáros: „Áldott legyen az Úr, mert meghallgatta könyörgésem szavát!... örömben hálát zengek neki” (Zsolt. 27,6 és 7).

b) Teremtője előtt – felelős lény. „Sokféle terv van az ember szívében, de csak az Úr akarata áll meg!” (Péld. 19,21). „Csak aki megteszi Isten akaratát, az él örökké” (1Jn. 2,17).

Bef.: Az Isten létehez eljutunk és a Tőle való teljes függés valóságát is átérezzük.

2. beszéd: Miért vannak hitetlen emberek?

(Erkölcsei beszéd: És a hitetlenek?...)

Bev.: Tagadhatatlannak látszik, hogy vannak hitetlenek... Tegyük csak vizsgálat tárgyává, vajon kik ezek, meddig hitetlenek, és mit kell tennünk, hogy velük is a szeretet vonalán éljünk?

1. Kik ezek?

a) Nem-kereső: tunyák. „Így szól szívében az esztelen: Nincs Isten!” (Zsolt. 13,1).

b) Keresve – vak öngógtól elvakítva járok.

c) Találástól – félők (erkölcsi felelősség!). „Elfordultak mindannyian, megromlottak valamennyien... Nem hívják segítségül az Urat, de legott megremegnek és félnek, ahol félni nem kell, mert az Úr van az igaznemzedéssel!” (Zsolt. 13,3; 5 és 6).

2. De meddig?

Kérdésekkel felelek a kérdésre.

a) Egy életen át?... Ameddig jól megy a dolga és hangos lehet a szája.

b) És az elhivatás percében? (Betegség és halál!).

Az első: a próbák ideje, a másik a felelősség időpontja.

3. Azért: ne ítélj felettük!

Nézőpontunk kettős legyen.

a) Istené az ítélet. Ő az igaz és a jó. „Van bírója annak, aki megvet engem és nem fogadja el tanításomat. A tőlem hirdetett ige ítéli el őt az utolsó napon” (Jn 12,48).

b) Tiéd – a szeretet. „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, (tegyetek jót haragosaitokkal) és imádkozzatok üldözőitekért (és rágalmazóitokért)” (Mt 5,44). Te a segítő és jószággal

hazavezető Ráfael legyél!

Bef.: Vannak és lesznek. De végül is – nem látod?: mindnyájan az Úrhoz térnek...

3. beszéd: Az értelem kételkedői

(Erkölcsi beszéd: Az ész véges fénye mellett haladók)

Bev.: Az ember keresse és a lélek fényével kutassa az Isten nyomait. – De kik tévelyednek el?

1. Csak a földieket vizsgálók.

a) Anyagiak egymásutánját nézők (bölcselek: **Hume, Kant**).

b) Csak földiekre szerénykedők (hedonista „életbölcsek”).

2. Csak az érzékelhetőket értékelők.

a) A szellemi lélek jár – az érzékelhetők között. Pedig reá lehetne döbbsenni, hogy az érzékelhetők között – a **szellem** vizsgálódik.

b) A szellemi lélek emelkedik – az érzékelhetők fölé. Sőt meg lehetne győződni arról is, hogy csak a **szellem** hatolhat át az érzékelhetőn és juthat a szellemi világokba.

Bef.: A **teljes ember** keresse és meg is fogja találni az égi Atyát.

*

Ez a beszéd reáépíthető:

a) **Prohászka** szavaira: „Ahol virágzik a rét, ott Isten járt a mezőn”.

b) Vagy **Pázmány** szavai is segíthetnek: „Csodálom, hogy nem találják az Istent a kutatók. Én a fűszálban is Istent látok”.

c) Vagy **Linné** szavai támogathatnak: „**Deus in minimum maximus**”.

*

4. beszéd: Az akarat gőgösei

(Erkölcsi beszéd: A „maga ura embere” hangoskodása)

Bev.: Az „én” hangoskodása – az „én” mindenekfelettségét kiáltja. – Pedig hallani kell a próféta szavát: „A seregek Ura határozott így, hogy megszegyenítsen minden büszke kérkedést, és megalázza a föld minden előkelőjét” (Iz. 23,9). – Megtalálja-e ez a hangoskodó az Istent?

1. **Magát tartja mindenekfeletlinek.** Akinek a szeme csak **önmagára** néz, az nehezen ismer meg mást.

a) Őérette minden. Ezt hiszi és így „egocentrikus” az élete.

b) Neki szolgáljon – mindenki. Így: minden szolgál, csak ő az úr... „Ezért megrendítem az eget, és kimozdul helyéből a föld a seregek Urának bosszúsága miatt, izzó haragjának napja miatt. Akkor majd mint a menekülő zerge, és mint a juhnyáj, melyet senki sem tart össze, ki-ki a saját népéhez tér vissza, és mindenki a maga földére menekül” (Iz. 13,13-14). Található-e így az egész világ Ura?...

2. És így nem talál a Mindenek felettire.

Miért?

a) Ő magát teszi mindenné. Sajnos, így **más van** – mindenekfelett. Ez pedig: az „öngőgös ember”.

b) És így elkerüli – a **Mindenek felettit**. A gőgnek ellensége az alázat. Aki magában találná az erőt, azt már vezetné az alázat és így már reátalálna az ég Urára. „...és meg is kapja, csak bizalommal kérjen és csöppet se kételkedjék” (Jak. 1,6). „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad” (Jak. 4,6).

Bef.: Csak találja meg helyét az életben az ember, azonnal reátalál a mindenek Urára.

5. beszéd: Az „élettapasztalat” sötétlelkűi

(Erkölcsi beszéd: Az „élettapasztalat” Isten tagadói)

Bev.: „Én az élet igazságtalanságait látom, tehát az emberek Atyját nem észlelem”. Erre igazán áll az Írás szava: „Így szól szívében az esztelen: Nincs Isten!” (Zsolt. 13,1). – Mit mutat az élet?

1. Tényleg: sok szenvedést, igazságtalanságot és bajt.

Nem is kell soha bizonygatnunk, mert kézenfekvő.

a) Ezt láthatjuk is. Mások életében, magunk történetében.

b) De gyökérzetét nem tudjuk. Sajnos, sokszor zúgunk ellene, mert okát és hasznát nem ismerjük. És a sok jót nem látjuk! Sőt a belőle sarjadó sok emelőértéket nem észleljük.

2. De tényleg: véglegesen rossz ez az ember életében?

Magasabb szemszögből kell megítélni a rosszat és a szenvedést.

a) Az anyagi rossz – lehet szellemi jó. „Ezért így szól a seregek Ura: Minthogy nem hallgattatok szavaimra, íme én megmozgatom és idehozom Észak minden nemzetségét, úgymond az Úr, és szolgálmat, Nábukodonozort, Babilon királyát; elhozom őket erre az országra és lakóira, és valamennyi nemzetre, melyek körülötte laknak. Megölöm őket, és borzadás meg gúny tárgyává és pusztasággá teszem őket mindörökre... Mert így szól a seregek Ura, Izrael Istene: Vedd kezemből haragom borának ezt a kelyhét és adj inni belőle mindama nemzeteknek, melyekhez küldeni foglak” (Jer. 25,8-9 és 15). És mi lett a büntetés vége? „Így szól az Úr: kegyelmet talált a pusztában ama nép, mely megmenekült a kardtól; nyugalmába tér Izrael” (Jer. 31,2).

b) A szellemi jó pedig lehet – végnélküli érték. Ezt a Mester ígéri mondván: „Boldogok vagytok, ha miattam szidalmaznak és üldöznek titeket és hazudozva minden rosszat fognak rátok. Örüljetek és ujjongjatek: nagy lesz jutalmatok a mennyben” (Mt 5,11-12).

Bef.: Sötétlelkű ember – ne ezen a rossz szemüvegen át nézd a napot! A kormos szemüveg – sötét-té tesz mindent.

6. beszéd: Az isteni fény befogadói

(Dogmatikus beszéd: Az Isten fényt szóró)

Bev.: kicsoda az Isten? „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött” (Jn 1,9). Tehát világosságot hozó és szóró. – Hogyan szórja, és a fényt szerető hogyan fogadja?...

1. Fényben áll az Isten műve.

Az egész mindenség Isten fényében csillogó és Isten fényét szóró.

a) Tárgyi teremtményei tárják az isteni szépségét. „Uram, mi Urunk, milycsodálatos az egész világon a te neved! Hisz az egeknél fenségesebb a te dicsőséged” (Zsolt. 8,2). Ez a hálaima zeng felfelé, hiszen „Isten dicsőségét beszélik az egek, és keze művét hirdeti az égbolt” (Zsolt. 18,2).

b) És személyes tanításai világításba vonják az élet értékeit. Ezért mondja az Írás: „Lábamnak szövétnek a te igéd, s ösvényeimnek fényesség” (Zsolt. 118,105).

2. Fogadja be a föld embere.

A szemünk a fény felé fordul. Sőt egyenesen felfigyel reá.

a) A tárgyi fényt észlelje. Ez – Istenhez **vezet**. Ez az **értelem útja**.

b) Az ígét hallgassa és kövesse. Ez az **isteni kegyelem útja**. Ennek eredménye: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12). Ezt adja kegyelemként az Isten. „Kegyelme jóvoltából azonban ingyen történik megigazulásuk Jézus Krisztus megváltása által” (Róm. 3,24).

Bef.: Fényt várunk, Istenben találunk.

7. beszéd: Az „élet Tábor-hegyének” lakói

(Erkölcsei beszéd: A magasságok embere)

Bev.: A lélekmagaslatok – Istennel való találkozások szent hegyei. – Kik lakoznak ott?

1. Akiket hívott az Isten.

Isten egyetemesen mindenkit hív. Erre teremtett. – De egyénien is hívogat bennünket.

a) Ez – kivételes kegyelem. Ez a predestináció. „Akiket pedig előre elrendelt, azokat meg is hívta, akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette, akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette” (Róm. 8,30).

b) De ez – állandó, isteni hívogatás is lehet. Ez már belekapcsolódás a szeretetáram hullámkörébe.

2. Akik törtéteve keresik az Istent.

Isten az ember lelkébe is beleültette az előretörés vágyát. Szinte természetünk az. Azután jelszavunkká is lett a természet lendítő ereje.

a) Ad astra! – a jelszavunk. Persze elsősorban a keresőké. Ezek **felfelé** is néznek.

b) Az égieket keresem! Ez a törtetésük. „Ha tehát Krisztussal föltámadtatok, keressétek ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján” (Kol. 3,1). Ezek pedig – eget érnek.

Bef.: Szeressük a „**lélekmagaslatokat**”, mert ott Istenre talál az ember!

8. beszéd: **Az életzivatark megázottjai**

(Erkölcsei beszéd: A viharverték útja)

Bev.: De hogyan hív az Isten?... A szeretet lelkében – kemény is az isteni szó?

1. Hívhat – az életfergetegen át.

Jób példája a közismert, de a magunk tapasztalata is segítő magyarázat.

a) Vagyonod pusztult. – Az ószövetségi isteni büntetések! Mindig a népmegtérését szorgalmazták. „Mert nem akarom én a halandó halálát, úgymond az Úr Isten; térjete meg, hogy éljete!” (Ezek. 18,32).

b) Életerőd lanyhult. Itt pedig **egyéni** életünk a valóságos példa.

2. Mert akkor – Isten az, aki védelmet ad.

De ilyenkor hová menjen az ember?

a) Elhagy a világ. Még a jó embereknek is csak java, a **szeretet embere** segít.

b) De vár az Isten, az örök világ. De áld az Isten – erővel, hogy elviselhesek mindent. És biztat reménnyel, hogy az örök élet visszatérít mindent.

Bef.: A bajok is – Isten követei! – Hívogatott szép szóval és most hív – erős csapással.

9. beszéd: A „hazaimádkozottak” csapatai

(Erkölcsei beszéd: A szeretet hazasegítettjei)

Bev.: Az emberi életben döntő erő a szeretet... De vajon az örök Atyához való jutásban milyen a szeretet ereje? Mintha azt kérdezném: juthat-e szerepem más embertestvér „hazasegítésében”?

1. A szeretet kapcsa örök.

Ez annyit jelent, hogy:

a) Földi életben ható és segítő.

b) De annyit is jelent, hogy az **örök szeretet országába** is áthat a szeretet.

c) Ez azt is jelentheti, hogy hatóereje onnét ide is tör.

2. Az Istennél jelentkező szeretet – érték.

És gyakorlati valóságban mit jelent a fenti elmélet?

a) **Imáink** segíthetik **jóra** a föld zarándokát. A szeretet sugárzó ereje.

b) Imáink és áldozataink segíthetik az örök célba a hazatérőt (szentek egyessége). Akár a földről indul és földieket kér a közbenjáró ima, akár az égbe tör és égieket kér az égi Atyától.

c) **Mindig** hallgat az égi Atya (Szt. Mónika példája) és áldását küldi arra, akiért fohászkodik a szeretet sugallta imádság.

Bef.: Nem „protekció”, hanem „charitatis effusio”.

10. beszéd: Az „egy akol” bárányai

(Erkölcsei beszéd: Az egy akol várományosai)

Bev.: Isten népe az ember, és egy akolhoz tartozó mindenki... – De valósággá lesz-e az isteni ígéret?

1. Az isteni ígéret – örök igazság.

Akár égben csendül, akár földön hangzik.

a) A Mester Maga az igazság. „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6).

b) A Mester szava – az igazság. „Ti Jánosnál tudakozódtatok, és ő tanúságot tett az igazságról. De nekem nincs szükségem emberi tanúskodásra, csak azért mondom ezt, hogy üdvözüljete!” (Jn 5,33-34). „Én arra születtem és azért jöttem e világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki igazságból való, hallgat szavamra” (Jn 18,37).

2. A teljesülési mód – isteni elrejtőzés.

Mintha azt kérdezném: hogyan tér haza az Isten minden báránya?

- a) Annyit tudok, hogy mindenkié az üdvösség.
- b) Annyit is tudok, hogy minden ember **hazatérhet**.
- c) De a „hogyan?” és „kik?” – az az Isten titka és a lélekben dolgozó, vagy nem dolgozó ember sorsa.

Bef.: De hittel higgyük, imával kérjük és valóságban ezt fogjuk elérni!

* *

c) *alcsoport: Az Úr boldogítottjai*

1. beszéd: A szeretet kapcsának áramköre

(Dogmatikus beszéd: Isten és ember viszonya)

Bev.: Ha Isten a **Szeretet**, akkor a boldogság gyökérzete is Szeretet. – De hogyan birtokolhat ebből az ember?

1. Személy az Isten.

a) Ez az első sarkétel. Istenről így kell beszélni: „Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet” (1Jn. 4,8).

b) Ez teszi lehetővé a Szeretet kiadását. Mégpedig – az értelmetlenteremtmények felé az igaz, szép és jó vonalán. Ezt sugározza a nagyvilág is!! Az értelmes emberszemély felé pedig a szeretet útján.

2. Személyes szeretettel fonódik Hozzá az ember.

A személyek érintkezése: ismeret, jó akarás és szeretet.

a) Két személy (Isten és ember) kapcsolata **ontológiailag: a képmás**, amelyeredetben az Ősvalótól való.

b) A két személy kapcsolata **dinamikailag** – a **szeretet**, amely áramló erő. „Megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, és hittünk benne. Szeretet az Isten: aki szeretetben él, Istenben él, és Isten őbenne” (1Jn. 4,16).

Bef.: Az Úr boldogjainak életalapja: ez a szeretetáramlás.

2. beszéd: Együtt az égi Atyával

(Dogmatikus beszéd: Cohabitatio Dei)

Bev.: Az élet számkivetettje – boldogtalan, az „Isten fia ember” a boldogok boldoga. – Hogyan értelmezendő?

1. Az elhagyatottság magányosa – boldogtalan.

Az egész világ szoros kapcsolatban áll egymással. Parány a paránnyal. Hegyek a völgyekkel... Csak **látszat szerint** emelkednek hegyóriások és magányos jegenyék...

a) Az ember még inkább kapcsolatban álló. Ilyen kapcsolat: emberiség, szülő, Isten. Ebben boldog.

b) És csak ebben boldog! – A magány, az elszigeteltség, a teljes különállás – dermesztő légkör.

2. De az atyai Lélekhez tartozandóság boldogságot fakaszt. Ámde nem is szakadhat el végleg a végtelen **Személytől** az ember.

a) Ezt vágyja. „Amint kívánkozik a szarvas a forrás vizéhez, úgy kívánkozik lelkem tehozzád, Istenem!” (Zsolt. 41,2).

b) Ezt bírja a „megváltott nép”. „Akiben a Fiú van, annak van élete” (1Jn. 5,12).

c) Ez boldogítja. Már a földön. „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20). És az égben: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: Nem Ágár ivadéka, a puszták „sátornépe”, hanem Isten fia az ember.

3. beszéd: Az isteni természet közössége

(Dogmatikus beszéd: Mivé lesz az ember-személy?)

Bev.: Milyen tökéletességi fokra emelkedhet az ember? Vizsgáljuk csak meg: mivé teszi őt az Is-

ten?

1. Isten képe – a teremtésben.

Ez az első isteni kegy.

a) A világ-mindenség nagyja és paránya. – **Isten erejének** sugárzója.

b) Az emberszemély pedig – képének mása. De ez is alakítandó.

2. Az isteni természet hordozója a megszentelődésben.

A kiteljesülés azonban nem csak a természetes vonalon ér betetőzést. Alapvetésünk: „Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van” (1 Jn. 4,2).

a) Ez a természetes lehetőségek harmóniája volna.

b) De ezen túl – az isteni természet részese az ember. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet-részeseivé legyetek” (2 Pét. 1,4). „A remény pedig nem csal meg, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által” (Róm. 5,5).

Bef.: Ez a tökéletesedés – Isten fiává nemesít. „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12).

4. beszéd: Az örök élet kapujának feltárulása

(Erkölcsei beszéd: Életcélnál)

Bev.: Mi a mi végső célunk, ahová tör az ember? Felelet: Isten örök háza. – Hogyan jut oda a boldogítandó ember?

1. Ide kísér a Mester.

De milyen a Mester kísérete?

a) Tanító ige... Az isteni **tanítás** annyi: veled az Úr! (Egyház tanító szava).

b) Sugalmazott vezetés (személyes szó).

c) Égi kegyelemosztás (szentségek ereje).

2. Innen is kísér a Mester. A földi életen át – arrafelé kísér. És az utolsó időben?

a) Utolsó percünkben – útravaló (szent kenet szentsége).

b) Ítéletre kísérve szerető Megváltó. Milyen boldog lehet az ember, hogy a szerető Megváltó – az igazságos Bíró.

Bef.: És hová vezet? Az élet új világába. Ez a kapu – az örök élet portáléja. Ha megnyílt, akkor boldog az ember.

5. beszéd: Az örök személyes életkapcsolat

(Dogmatikus beszéd: Az örök együttélés)

Bev.: Milyen élet vár reánk az örök hazában? Ez a kérdés azért érdekli az embert, mert itt az anyagi életkeretén kívüli szellemi életről van szó. A kinyilatkoztatás a tényről közli, de a módot csak sejteti. – Miképpen közelíthető meg ez a gondolat? A felelet hármassal megfontoláson indul.

1. Istennél – élünk.

Az élet indulása és célbafutása az első segítő gondolat. Istentől mindez.

a) Isten az indulás.

b) Isten a cél. De a módot is közli: „Ma még csak tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről-színre...” (1Kor. 13,12).

2. Istennel – élünk.

Az élő személyes viszony gondolata a második támpont.

a) Ennek lényeges jegye: a személyes tudat.

b) Ennek módja: a szeretet-áramlás. „Most megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet” (1Kor. 13,13).

3. Istenben – élünk.

Az egész egyéniség és személyiség tudatos fennmaradása a harmadik sarkpont.

a) Tárnyilag tehát annyit jelent: birtoklóm az alanyi boldogságot.

b) A végtelen Szeretet mellett megőrzöm egyéniségemet. Erre **céloz** az Írás: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzámegyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: **Együttélés** – mindörökké. Ez a célbafutás teljes tartalma.

* * *

B/ rész – a/ csoportja: a „kis liturgia” szövegeihez írt beszédek

1. (Introitus) beszéd: Ahogyan az elmúlt életet látjuk

(Erkölcsi beszéd: Életünk képei)

„Állandóan az Úrra tekint szemem, mert ő húzza ki lábamat a tórból” (Zsolt. 24,15).

Bev.: A történelmünk filmszalagja pereghet előttünk, és így feltűnik a múlt. – Mit mutat?

1. Bűnökkel terhelt életet?

„Kérlelte erre Mózes az Urat, Istenét, mondván: miért gerjedne fel, Uram, haragod néped ellen, melyet kihoztál Egyiptom földéről, nagy erővel és hatalmas kézzel?... Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izraelről, a te szolgálóidról, kiknek megesküdtél... Megengesztelődék erre az Úr és nem tevés meg azt a rosszat, melyet népe ellen mondott” (2Móz. 32, 11, 13 és 14). „Ne hagyj el engem, Uram, én Istenem, ne távozzál el tőlem! Figyelj reám, segíts meg engem, Uram, szabadító Istenem!” (Zsolt. 37,22-23).

2. Gyengeségek között ingó életet?

„Én azonban ártatlanságomban járok, ments meg engem, irgalmazz nekem! Lábam egyenes úton áll, a gyülekezetekben áldlak, Uram” (Zsolt.25,11-12).

3. Isten felé szárnyaló életet?

Isten emelt! – „Uralkodik hatalmával örökre, szemmel tartja a nemzeteket, hogy fel ne fuvalkodjanak magukban a lázongók. Áldjátok Istenünket, ti nemzetek, hallassátok dicséretének szavát” (Zsolt. 65,7-8). – Milyen **így** az eredmény? „Kevéssé tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad meg” (Zsolt. 8,6).

Bef.: Különbőféle szakaszok tárulnak elénk... De ha szemeink könnyörögve az **égre** feszülnek, akkor **színében** megváltozik az élet!

2. (Introitus) beszéd: Hogyan vártuk az élet értékes javait?

Bev.: Kifelé fordul az ember, hogy mindenünnen erőket merítsen. – De kérdés marad: kitől és mit várhat az ember?

1. Istentől – erőt.

„Neked szól szívem, téged keres tekintetem: a te arcodat keresem, Uram! Ne fordítsd el tőlem arcodat, ne fordulj el haragodban szolgálótól, légy segítóm; ne hagyj el és ne vess meg engem, Istenem, én segítségem!” (Zsolt. 26,8-9). „Vesd az Úrra gondodat, s ő majd gondoskodik rólad; nem engedi, hogy örökké ingadozzék az igaz” (Zsolt. 54,23).

2. Magunktól – jóakaratot.

„Uram, teljes szívemből dicsérlek, hirdetem minden csodatettedet. Örvezdem és ujjongok bened, zsoltárral dicsóítem, óh Fölséges, nevedet!” (Zsolt. 9,2-3).

3. Felebaráttól – szeretetet.

„Aki azt állítja, hogy a világosságban van, de testvérét gyűlöli, az még most is sötétségben van. Aki szereti testvérét, az világosságban él, és abban nincs megbotránkozni való” (1Jn. 2,9-10).

Bef.: És mi így az eredmény? Isteni élet. Így: Isten szeme – szenteket lát a földön!

*

– Csak **indítást** adó címek:

3. beszéd: **„Állandóan az Úrra tekint szemem”** (Zsolt. 24,15)

4. beszéd: **„Mert ő húzza ki lábamat a tórból”** (Zsolt. 24,15)

5. beszéd: **„Elhagyatott és szegény vagyok”** (Zsolt. 24,16)

6. beszéd: **A földön elhagyatottan, de Veled boldog közösségben élek!**

*

1. (Oratio) beszéd: Az erőtlenség esengése

Bev.: „Te tudod, milyen az életünk...” – ezt mondja a fohászkodó.

1. Anyagi életünket bajok gyötrik.

„Kiáltok, hisz te meghallgatsz, Istenem! Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg szavaimat, mutasd meg csodás irgalmadat, hisz megmented a bennem bízót” (Zsolt. 16,6,7).

2. Lelkünket rossz gondolatok telítik.

„Ha szorongatások között járok is, megőrzöd életemet; elleneim haragjával szemben kinyújtod kezdet, és jobbod megszabadít engem” (Zsolt. 137,7).

Bef.: Olvasd csak a 13. Zsolt. 7. szavait: „Ha majd az Úr jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákob, ujjong és örvendezik majd Izrael!”

*

1. (Graduale) beszéd: Gyengeségemet látom

Bev.: „Kelj fel, Uram! Ember ne legyen elbizakodott, színed előtt ítéletre kerüljenek a nemzetek” (Zsolt. 9,20)... „Szívem szorongatásai megsokasodtak, vezess ki inségemből engem” (Zsolt. 24,17).

1. Csak segítségeddel élek.

2. Ellenségeim is segítségeddel hátrálnak.

„Rendelj, Uram, följük törvényhozót, hadd tudják meg a nemzetek, hogy csak emberek!” (Zsolt. 9,21).

Bef.: Erő a segítőm. „Erős városunk nekünk a Sion, védelmül kőfal és bástya van benne. Nyissatok meg a kapukat, hadd vonuljon be az a nemzet, mely igaz és hűséges marad” (Iz. 26,1-2).

2. (Graduale) beszéd: Még a népek gyengeségét is észlelem

Bev.: „Megdorgáltad a nemzeteket, s az istentelen elveszett, eltörölted örökön-örökre nevüket” (Zsolt. 9,6).

1. Ítéletre kerülnek Előtted a népek.

2. És elítéled esztelen törtetésüket.

Bef.: A győzelem az Úré!

3. (Graduale) beszéd: A földi ember emelkedése az ég felé

Bev.: „Hozzád emelem szememet, ki az égben lakozol. Íme, mint a szolgák szeme Uruknek kezére, mint a szolgáló szeme Úrnőjének kezére, úgy tekint az Úrra, Istenünkre a mi szemünk, míg rajtunk meg nem könyörül” (Zsolt. 122,1-2).

1. Tútelített minket a föld.

2. Vágyaink tárgya az ég.

Bef.: Az égi vágy a mi örömünk is!

*

1. (Tractus) beszéd: Miserere nobis!

„Könyörülj rajtunk Uram, könyörülj rajtunk!”

Bev.: Kétszeresen jajdul fel így a Zsoltáros és vele minden ember. – De miben lehet bizalmunk?

1. A fájdalom eget érő hangjában.

2. Az égi Atya szerető Lelkében.

Bef.: Ha így élsz, akkor **könyörül** rajtad az Úr!

2. (Tractus) beszéd: Előtted alázkodunk, Uram!

Olvasd el Eszter imáját! „Uram, Uram, te mindenható király! Hatalmad alá tartozik minden, és nincs, aki akarodnak ellenállhatna, ha azt határozod el, hogy megmented Izraelt. Te alkottad az eget, a földet és mindent, amit az ég pereme magába foglal” (Eszter 13,9-10). – Milyen sodródáson megy át az ember?

1. A szenvedés letör.

2. Hitem felemel.

„Hozzád emelem, Uram, lelkemet, Istenem, tebenned remélek; ne hagyd, hogy megszegyenüljek, s ellenségeim belőlem gúnyt üzzenek. Hisz senki, aki tebenned bízik, meg nem szégyenül” (Zsolt. 24,1-3). Vesd az Úrra gondodat, s ő majd gondoskodik rólad” (Zsolt. 54,23).

Bef.: Idézd csak eszedbe: „Könyörülj rajtam, Istenem, nagy irgalmad szerint, töröld el gonoszágomat, nagy könyörületességed szerint” (Zsolt. 50,3).

3. (Tractus) beszéd: Benned boldogság az élet

Bev.: De ez a tétel nemcsak elméleti megállapítás és a boldogság tényének elkönyvelése, hanem **életet sodrásba ragadó** – lélek ajándék. – Hogyan hat ez – sodróan?

1. A gonoszokat lelkéhez ragadja.

a) Áldozatos szeretetének feltárása.

b) Kegyelmi erőinek ömlesztése. „Én azonban ártatlanságomban járok, ments meg engem, irgalmazz nekem! Lábam egyenes úton áll, a gyülekezetekben áldalak, Uram” (Zsolt. 25,11-12). „Hallgass meg, Uram! Légy kegyes, Uram! Figyelj reánk és cselekedjél önnön kedvedért késedelem nélkül, Istenem, hiszen a te nevedet viseli városod és néped!” (Dán. 9,19).

2. Az igazakat lelkében szeretetre izzítja.

a) Benne laknak.

b) Benne isteniek lesznek. „Jó dolog a Urat dicsérni, nevednek, óh Felséges, éneket zengeni, hirdetni reggelenként kegyelmedet, éjjelente hűségedet” (Zsolt. 91,2-3).

Bef.: Ez az igazi isteni tevékenység, amely így adja a boldogság teljes lendületét.

*

1. (Offertorium) beszéd: Parancsaidat keresem, Uram!

„Parancsaidról elmélkedem, mert szeretem őket. Parancsaid felé emelem kezemet, mert kedvesek nekem, és gondolkodom rendeleteiden” (Zsolt. 118,47-48).

Bev.: Tudom, hogy Hozzád kell jutnom. Ennek útját mutasd meg, Uram! – Mit keresek?

1. Életem útjának fényugarát keresem.

„Írányítsd lépteimet beszéded szerint, hogy semmiféle hamisság se uralkodjék rajtam” (Zsolt. 118,133).

2. Parancsaid fényében találok.

„Figyelj, népem, tanításomra, hajtsd füledet szájam igéire” (Zsolt. 77,1).

Bef.: Ezért imádkozom és ezért mutatok be áldozatokat, Uram!

2. (Offertorium) beszéd: Parancsaidat szívem szeretetével köszönöm

Bev.: Szóltál Uram és örömmel hallgatom. „Miután többféleképpen és különböző módon szólt haddan Isten a próféták útján az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2). – Miért?

1. Hisz útmutatóim – szavaid.

„Te azt parancsoltad, hogy rendeleteidet gondosan meg kell tartani. Bár arra irányulnának utaim, hogy megtartsam törvényedet!” (Zsolt. 118,4-5). „Megmutatod az élet útját nekem, színed előtt örömmel töltesz el engem és jobboldon mindvégig gyönyörűségem leszen” (Zsolt. 15,11).

2. Sőt örök házába kíséző – utitársaim igéid.

„Örvendeztem, mikor azt mondták nekem: az Úr házába megyünk” (Zsolt. 121,1). „Hirdetem az Úr hatalmas tetteit, Uram, csak igazságodról elmélkedem. Isten, te ifjúkorom óta oktattál engem, és

mindmáig hirdetem csodáidat; öregségre s aggkoromra se hagyj engem, Isten, magamra, hogy hirdethessem az egész jövőendő nemzedéknek hatalmadat, erődet” (Zsolt. 70,16-18).

Bef.: Életfényt gyújtottál, olyat, amely örök hazájába kíséri az embert.

*

1. (Secreta) beszéd: Istenhez küldött ajándékunk szava

Bev.: Áldozatunk beszédes tett. De mit szól az égi Atya trónja előtt?

1. Figyelmedre való méltatást kérik.

„Várva-vártam az Urat, s ő figyelmet felém fordította. Meghallgatta könyörgésemet, kihúzott a nyomorúság verméből, a sár fertőjéből; lábamat kősziklára helyezte, lépésemet biztossá tette, és szájjamba új éneket adott, Istenünket dicsérő szózatot. Sokan látják és megfélemlenek, s az Úrba vetik reményüket” (Zsolt. 39,2-4).

2. Kegyelmed vételét esdík.

„Ki veszi észre tévedéseit? Tisztíts meg titkos bűneimtől, és mentsd meg a gonoszoktól szolgálodat, hogy rajtam ne uralkodjanak. Akkor szeplőtelen leszek, s a nagy vétektől tiszta maradok” (Zsolt. 18,1-14). „Kelj fel, Uram, nyújts segítséget, és tennevedért ments meg minket!” (Zsolt. 43,26).

Bef.: Beszédes könyörgők a mi áldozati tárgyaink!

*

1. (Communio) beszéd: Uram az Isten, és a kiáltásom Őt kéri

„Vedd füledbe, Uram, szómat, halld meg kiáltásomat. Méltasd figyelmedre hangos könyörgésem, én királyom és én Istenem! Mert hozzád intézem imádságomat; Uram halld meg reggel szavamat” (Zsolt. 5,2-4).

Bev.: Szavam hasson az égbe, hogy halló szavamra emeljen az Úr az égbe. – Hogyan hangzik az én könyörgésem?

1. Kiáltva kiáltok.

a) Ez szó: „Add jelét jószágodnak, hogy gyűlölőim lássák, és szégyent valljanak, minthogy te, Uram, megsegítesz és megvigasztalsz engem” (Zsolt. 85,17).

b) De van **tett** is. Ez az élet. „Legyetek megvalósítói az igének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg. Aki ugyanis csak hallgatja az igét, de nem valósítja meg, hasonlít ahhoz az emberhez, aki tükörben szemléli természetes külsejét” (Jak. 1,22-23).

2. Imádkozva könyörgök.

a) Ima a szavam: „Hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát, midőn imádkozom hozzád, midőn fölemelem kezemet szent templomod felé” (Zsolt 27,2).

b) Áldozat a tettem. „Szálljon illatáldozatként színed elé imádságom, és kezéd felemelése legyen olyan, mint az esti áldozat” (Zsolt. 140,2).

Bef.: „Aki az Úrban bíz, olyan, mint a Sion hegye: meg nem inog sohasem, ki ott lakik Jeruzsálemben. Hegyek vannak körülötte, s népét az Úr veszi körül most és mindörökké” (Zsolt. 124,1-2).

2. (Communio) beszéd: Hűséges alattvaló vagyok!

Bev.: Képednek teremtettél, fiaddá emeltél, hűséges imádóddá leszek! – Ki vagy Te, és ki leszek én?

1. Királya vagy lelkemnek.

„Méltasd figyelmedre hangos könyörgésem, én királyom és én Istenem! Mert hozzád intézem imádságomat; Uram, halld meg reggel szavamat” (Zsolt. 5,3-4).

2. Atyám – életemnek.

„... Az, akinek keze ártatlan, kinek szíve tiszta, ki magát hiúságra nem adja, s nem tesz hamis esküt társának; az ilyen áldást nyer az Úrtól, s irgalmat az Istentől, az ő oltalmazójától” (Zsolt. 23,4-5). „Járjak bár a halál árnyékában, nem félek semmi bajtól sem, mert te velem vagy. Vessződ és pásztorbotod

megvigasztal engem” (Zsolt. 22,4).

Bef.: Ezért vagyok hűséges alattvalód! De több! – Gyermeked!

*

1. (Postcommunio) beszéd: A tápláltak hálasóhaja

Bev.: Az „asztaltól távozó” imája... Mit mond a térdelő sereg?

1. Hálát mondunk – terített asztalodért.

„... Jézus erre megjegyezte: „Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz, melyet én adok, örök életre szökő vízforrás lesz benne” (Jn 4,13-14).

2. Neked tetsző étellel készülünk – örök asztalodhoz.

„Hadd örvendjünk győzelmednek, hadd diadalmaskodjunk Istenünk nevében” (Zsolt. 19,6).

Bef.: Jól laktunk – a földön és örökké éhesek maradtunk – az ég várásában.

* * *

B/ rész – b/ csoportja: az Evangéliumhoz írt beszédek

A napi Evangélium szövege így szól: „Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét Jánost, és egyedül őket vitte föl egy magas hegyre. Ott színében elváltozott előttük. Arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig tündökölt, mint a fény. Egyszerre csak megjelent nekik Mózes és Illés, amint beszélgettek vele. Péter erre így szólt Jézushoz: „Uram, jó, hogy itt vagyunk! Ha akarsz, csináljak itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Szavai közben fényes felhő takarta el őket és a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” Ennek hallatára a tanítványok arca borultak és igen megijedtek. De Jézus hozzájuk lépett, és megérintette őket: „Keljetez föl, ne féljetez!” Föltekintve senkit sem láttak, csak Jézust egymagát. A hegyről lejövet Jézus a lelkükre kötötte: „Senkinek el ne mondjátok a látomást, amíg az Emberfia halottaiból föl nem támad” (Mt 17,1-9).

Különálló beszédek

A többségükben különálló beszédeket, a fő tételt különféle szemszögből alcsoportokba fogjuk.

a) alcsoport: A Mester személyisége az emberek látószögéből

1. beszéd: Az Urat látó emberi szemek

Bev.: „Hol az egek Ura?” – kérdi igen gyakran a gyarló, de az egeket ismerni akaró ember. Az evangéliumi tanítás így felel erre a kérdésre: Isten mindenütt van, mennyben, földön és minden helyen. – Kimerítően igaz ez a kisgyermek ajkán is csendülő beszéd, mégis tovább nyomozza a mindent ismerni és észlelni akaró emberi szellem. – Kísérjük meg, hogy **személyes tapasztalattal**, szinte az apostolok előtti **színeváltozással** találkozzunk az ég és föld Urával, a mi égi Atyánkkal.

1. Szögezzük le először: **ha a teremtett világban járunk, akkor az Istenvalóságos nyomdokainban élünk.**

Mert kérdezzük csak: micsoda a világ? Lényegében és hivatásában hogyan áll elénk?

a) **Lényegét** tekintve – teremtmény. Önbírási helyett – eredetre utaló isteni követ. Tárgyi tartalommal: önbíró szellemi lény, akit „isteni természettel” áld az égi Atya. Az Írás így jelzi: „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4). Az ember pedig így értékelje!

b) Hivatását tekintve pedig így értelmezhető: legyen az Isten terveiben **bontakozó** és áldozatos szeretetben minden jót és szépet **szóró**. – Mit hoz ez a hivatása? Ébressze fel – érdeklődésünket! Mi ez, és mit kell vele tennünk? Nyitogassa szemeinket. Lássuk az egésznek valóságos hivatását. – És így elénk tárja – az égi Atyánkat. Eljuttat – az égi Atya **létéhez**, reávezet az **állandótevékenység** szeretete-

tére és eszközzé kínálkozik – a szellemi kiteljesüléshez.

2. De ugyancsak szögezzük le: ha az élő Szeretet világában járunk, akkor az élő Atya Személyével élünk.

Itt már arról van szó, hogy a **szellemi ember** átlendülhet és állandóan tevékenykedhet – az **örök Szellem**, az Isten világában.

a) Személy az Isten... Önbíró és szeretetet sugárzó. Leszáll – égi elhivatottság ajándékával. „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyában vagyok, ti pedig énbennem, én meg tibennetek” (Jn 14,20). Leszáll – kegyelemalakjában. „Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7). „Jézus Krisztus halottaiból való föltámadása által, élőreménységre szült újjá minket: arra a romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlanörökségre, amely számotokra van fönntartva a mennyben” (1Pét. 1,4).

b) Személy az ember... Önbíró és szeretetet visszasugárzó. Oda, ahonnan jött és oda, ahol a többi emberszemély él. Ezért mondja az Írás: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből” (Lk 10,27). Ezért hirdeti a Mester: „Jöjjetek Atyám áldottai! Vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot” (Mt 25,34).

c) Végül is a két személy belső dinamikája – a **szeretetáramlás** boldog megérezése. Egek áradnak, földiek felé fordulnak. Izzó az isteni Szeretet, izzóvá alakul az emberi lélek.

Bef.: Végül is miért mondtuk mindezeket? Egyszerűen azért, hogy drága lelketeket arra figyelmeztessük: **ez az igazi életlátás**, amelynek fényében kell **látni, élni és boldogulni**. – Így lennétek léleklátásra gyógyított **jerikói életvakok**. Olyanok, akik találkoztatok az Úrral!...

2. beszéd: Világosodó arcvonások

(Dogmatikus beszéd: Jézus személyiségének jegyei)

Bev.: A Mester arcvonásai a **közelség** különfélesége folytán mások és mások. – Milyen vonások rajzolódnak Krisztus arcán, ha mellészegődve figyelünk egész életét?

1. Első pillanatokra látható kontúrok.

Ezek a következők:

a) Az általános emberi jegyek. Mindazok, amelyek minden emberben megvannak. Születik, dolgozik, tanít, meghal. Csak az a feltűnő: **tökéletesek**.

b) A kiválasztott „ember” kiemelt jegyei. A csodás tanítása. „Úgy tanított, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók (és farizeusok)” (Mt 7,29). A csodás élete. „Ki vádolhat közületek bűnről engem? Ha igazat mondok (nektek), miért nem hisztek nekem?” (Jn 8,46). A csodatevései. „Jézus még sokmás csodát művelt tanítványai szemeláttára, de azokat nem írtam meg ebben a könyvben” (Jn 20,30). A jövő látásai. „Bizony mondom neked, még ma éjjel, mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem” (Mk 14,30). A megváltói hivatás biztossága. „Én arra születtem és azért jöttem e világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról” (Jn 18,37). – Persze itt is fokozatok vannak, de látható és megfigyelhető képek alapján.

2. A lélekszentélyében rejtőzködő öntudat tartalom.

Ez a lényeg. Mi ez? Röviden: én az Isten Fia vagyok!

a) Benne – örök öntudat. Ez az egész lényege. „Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem” (Jn 14,11). – Ez a megváltó hivatáslényege. „Hiszen tudjátok, hogy nem mulandó dolog, ezüst vagy arany váltott meg öröklött, értéktelen életmódotokból, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága vére” (1Pét. 1,18-19).

b) Kifelé sugározva – fejlődő igazság. Amit Ő tud, azt fokozatosan bontja és tárja a tanítványok elé. Előbb **hivatását** közli. Ezért Messiás. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). – Azután élettartalmát tárja fel. Így már: Isten Egyszülöttje. „Jézus tovább kérdezte: „Hát ti kinek tartotok engem? „Simon Péter válaszolt: „Te vagy a Messiás, az élő Isten fia” (Mt 16,15-16). Jézusfelelete erősítés: „Boldog vagy Simon, János fia! Nem test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám” (Mt 16,17).

Bef.: Miért így világosodik az Istenember arca? Azért, mert isteni pedagógiával a **tettek után** hiheti ezt az ember fia.

3. beszéd: Honnan lát tisztultabban az ember?

(Erkölcsei beszéd: A széles és mély látás problémái)

Bev.: Ismereteink szerzésének módja: felületlátás és mélységkutatás. De még a felületnek **szélesen terülő vonalait** is akkor látjuk kiterjedtebben, ha **magasságokból** nézek szerteszét; viszont a mélységek mélységét a **közvetlen közelségből** vizsgálhatom. – Honnét láthatom való értékelésben a lelkem érdekkörébe lépő adatokat és életeket?

1. Hegyről?...

a) Amikor hegyet említek, akkor **első gesztussal** tényleg a felemelkedő ormokra gondolok. **Onnét** nézve körül – szélesen tárul elém a táj.

b) De valójában az az én gondolatom, hogy a szellemi élet magaslatán járva – és ez: élet hegyecsúcsa! – sokkal magasabban és nagyobbak látok mindent, mint a síkságok sima lankáiról. – Mik a szellemi élet hegyei? A tudás hegye. (Igazság birtoklása!). – A művészet magaslata. (Szépség élvezése). – Az életszentség hava. (Tisztaság!). – Az isteni élet Gaurizankárja. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4). Minél magasabbról nézem az **életet, magamat, embertestvéreimet**, annál igazabban ismerem meg a földön járó és nekem csodákat mondó Jézusom belső személyiségét és valóságát.

2. Lélekközelségből?...

A kérdés második alakja csendül most előttünk. –Hát a magaslatok után – a **közelséget** hirdetném nagyra?

a) A közelség lehet helyrajzi és így tényleg a mélységkutatás eszköze.

b) De én arra a közelségre gondolok, amelyben Jézusommal lehetek. Ez a közelség – lelki és tárgyi tartalmú. – Ilyen: én – közelről értékelve magamat – az **Isten képe vagyok**. „Meg is teremté az Isten az embert: a maga képére, az Istenképére teremtette” (1Móz. 1,27). Ő – a közelről való **lélekfigyelés** alapján: az **Isten Egyszülöttje**. – Így: testvérek vagyunk. „Anyám és testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják és teljesítik” (Lk 8,21). Majd ilyen: én az isteni természet hordozója vagyok, az isteni természet teljessége. Így: természetben is egybekapcsoltak vagyunk. „A remény pedig nem csal meg, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által” (Róm. 5,5). – Mindebből következik: az együttélés alapján **jobban** ismerünk egymásra.

Bef.: Miért vonzódok Hozzá?... Mert a kép, a **hasonló** természet odatör a **Valósághoz** és a **Teljeséghez**.

4. beszéd: A kiválasztottak

(Erkölcsei beszéd: Az Úr kiválasztottjai)

Bev.: Egyházunk szent tanítása, hogy mindnyájan „Isten házanépe” vagyunk. – De az apostol együttes mégis azt mutatja, hogy „választott” az apostol – a nép közül, és „kiválasztott” a három Tábor-hegyi zárandok – az apostolok közül. – Milyen renchez tartozik csekélységem?

1. Maga mellett tartottak...

Az első csoportba azok tartoznak, akik hívottak és akik követték a hívást. Ezeket Maga mellett tartja.

a) Ilyenek az Őt keresők seregei. Ezek voltak a tanítványok.

b) Ilyenek a jóakarató emberek. Ezek a ma is „hűségesei”. Mi ezek értéke? A Mester lelkéből és lelke szerint lesznek „Isten hűségesei”.

2. Magához hívottak... De van ennél nagyobb közelség is. Az, amelyben **egyenesen** Ő hívja a **szolgálatra**.

a) Ilyenek az apostolok. „Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket” (Mt 4,19).

b) Ilyenek az egyenesen munkára hívottak. Papi hivatás, családi hivatás, nevelői hivatás.

3. A magaslatra juttatottak...

Ez már a legkiválóbb hívás! Nemcsak mellettük van, nemcsak hívja, hanem az élet magaslatára juttatja őket.

a) Ez – a kiválasztott három. „...Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét Jánost, és egyedül őket vitte föl egy magas hegyre” (Mt 17,1).

b) Ez – a hivatott Szent Szűz. „Hat hónap múlva elküldte Isten Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz. A szűz egy Dávid családból való férfinak, Józsefnek volt a jegyese és Máriának

hívták. Az (angyal) bement hozzá és így köszöntötte: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van.(Áldottabb vagy te minden asszonynál.)” (Lk 1,26-28). – Mi az eredmény? Ezek már **Isten Fiának** látják és tudják.

Bef.: Mindez azt mutatja, hogy az isteni kinyilatkoztatás fényének látása más és más alakban jelenik meg – a hívás különfélesége esetén. – Íme az isteni sorrend, ahogyan és akik előtt világosodó az isteni Mester égi arca!

5. beszéd: A Tábor-hegy Mestere

(Biblikus beszéd: Az Írás leírása)

Bev.: Minden szóból, amely az Írásban olvasható, Isten kinyilatkoztatása csendül. A mai leírásban – a **tárgyak szólalnak meg**, hogy hirdessék, hogy kicsoda áll a Tábor-hegyen? – Hogyan beszél a külső keret?

1. Arca ragyog, mint a nap. Ember arca – a naptól veszi fényét, Krisztus arcának fénye – **belső tartalmából** sugárzik. Ott – forrás a nap, itt – alázkodó hasonlat az égbolt díszje.

a) **Az örök Fény sugárzása.** Róla ez az igazság: „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött” (Jn 1,9).

b) Az emberi lélek fénybevonója. „Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva azonban ismeritek és látjátok őt” (Jn 14,7). „... meglátogatott minket a magasságból Fölkelő, hogy világítsa a sötétségben és a halál árnyékában sínylődőket, és lépteinket a béke útjára vezesse” (Lk 1,78-79). – Sejtteni kezdi: itt nem emberrel állunk szemben.

2. Ruhája fehér, mint a hó.

Az érintetlenség jelképe: a fehér, szűzi hó. A ruha is átlagban a belső hangulatot és lélektartalmat kíséri és jelképezi (keresztelési ruha, elsőáldozók ruhája, menyasszony ruhája stb.)...

a) A Mester ruhája lelkének belső tartalmától vette csillanását.

b) A belső hófehérség pedig a Tökéletességtől meríti erejét. „Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjék az egész teljesség” (Kol. 1,19). – Mire vezet mindez? A **külső jelek** szólnak és Krisztus személyiségéről beszélnek!

Bef.: Ez a **külső jelek** – útmutatása. Mit mond tehát? Nem ember áll előttetek!...

6. beszéd: Az ég Urának hangja

(Dogmatikus beszéd: Az ég szava)

Bev.: A Tábor-hegyen a **tárgyak és anyagi dolgok** mellett **döntően** szólt az Úr. – Valóságban mi történt?

1. Szólt az Úr.

Maga a csodás színváltozásra is égi jelként gondolunk, de a csodás jelenségben szól szóval az Úr.

a) Hang hallatszik az égből. Nemcsak a szem lesz tanú, hanem odaszegődik a fül is hallván: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” (Mt 17,5).

b) És Isten Fiának hirdeti Őt az égi hang. A döntő a hang zengő akkordja. Ezért írja a továbbiakban az apostol: „Ennek hallatára a tanítványok arcra borultak és igen megijedtek. De Jézus hozzájuk lépett és megérintette őket: „Keljete föl, ne féljete!” (Mt 17,6-7).

2. Hogy hallja az ember. A Mester személyiségének értéke lassan bontakozó kinyilatkoztatás.

a) Választottak hallják. Eleinte hárman hallják, de fokozatosan többen észlelik. – Hangzik ez már a Jordán partján: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik” (Mt 3,17)...De a mostani jelenség **hirdetése** – még tilalmas. „...Jézus a lelkükre kötötte: „Senkinek el ne mondjátok a látomást, amíg az Emberfia halottaiból föl nem támad” (Mt 17,9).

b) De fokozatos kinyilatkoztatás nyomán az Egyház is így tanítja. A Személyét illető kinyilatkoztatást fokozatosnak, de a tény örök érvényűnek mondja: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt” (Jn 1,1). – De miért hangzik ez a beszéd? Ég szava hirdeti a Mester személyiségét, hogy az emberélete gazdagodást vegyen az égi kegyelemből.

Bef.: Ha pedig az isteni reveláció szemszögéből ítéled, akkor tárgyi érv – Krisztus istensége mellett. Röviden: a **tárgyi valóság**, az ég kinyilatkoztatása ezt hirdeti: Jézus az Isten Fia.

7. beszéd: Az apostolok alanyi érzése (Dogmatikus beszéd: És a „választottak” lelke?)

Bev.: Mi volt az **alanyi** része ennek a kinyilatkoztatásnak? Élő hit és odahajló imádás. És hogyan nyert ez kifejezést az egyszerű „halásznép” lelkében?

1. „Uram, jó, hogy itt vagyunk...” (Mt 17,4). A belső tartalom kicsordulása ez.

a) Jó nekünk – egek táján lennünk. A tanítványok a Mester mellett boldogan éltek. A Mester isteni jeleit látva még boldogabbak lettek.

b) Boldogság nekünk – isteni Mesterünkkel lennünk. De ez nekünk is intő és tanító beszéd. Keressük a Mesterrel levés kapcsolatát – a tanító igének követésében. Keressük a Mesterrel élés szent csodás kapcsolatát – a lelki közösség csodájában. „Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok” (Jn 15,4).

2. Mert a mennyek világa van bennünk. De ez az elragadtatottság boldogító lehet azért is, mert **mi** állandóan gondolhatunk arra, hogy velünk az Úr. Nekünk ígérte, és a „szentek egyességében” valóban Hozzá fonódik az ember. Épp azért:

a) Legyünk mindig – Mózessel, Illéssel. Ez a lélekközösség szeretetkapcsa. Jelentkezzék – a múlt vonalán, de érvényesüljön a jövő útján. „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!” (Jn 13,34).

b) És mindenekfelett égi Atyánkkal. Ez az Isten és ember-közösség legnagyobb égi ajándéka. Ne felejtjük el, hogy a megváltás lényege: az Istenszeretetének felénk fordítása és a mi lelkünknek Istennel való telítése. Ezt fejezi ki az apostol imígyen: „Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjék az egészteljesség, s hogy általa békítsen ki magával mindent, ami akár a földön, akár a mennyben van, azzal, hogy keresztyének vérével békességet szerzett mindennek” (Kol. 1,19-20).

Bef.: Istenien boldog Vele az életünk, Istenünk vagy drága Mesterünk. – **Tárgyilag** szólt az ég Ura, és **alanyilag** érzett a föld zarándoka.

8. beszéd: De még isteni titok... (Erkölcsei beszéd: Még titok mindez)

Bev.: De hirdethető-e ez a szent, csodás megnyilatkozás? Nem! Nem! – De miért? Talán azért, hogy fokozatos legyen a feltárás, de feltétlenül azért, hogy **belső hittel** higgyék és lássák az Úr Jézus személyiségét.

1. Léleekben higgyék. A belső meggyőződés első lépése a **külső látás**. **Emberi** módon akar közeledni a tanítványokhoz az igazság fenséges ereje. Micsoda ugyanis a mostani megjelenés?

a) Előfutama – az „isteni színjátéknak”. A „nagy és isteni színjáték” a megváltás szent műve, melynek szereplő áldozópapja ember alakban dolgozik és isteni Személlyel cselekszik. Ez fokozatosan nyilvánul meg.

b) Hozzáhangoló alapszengés adása – a nagy szimfóniának. Az egész „előjáték” azt akarja, hogy valamelyes belső előkészületet kapjon az ember ehhez a fenséges igazsághoz: Isten Fia – az ember megváltója. Haydn, Beethoven, Bach... muzsikája zengi fenségesen az ember megváltásának isteni Áldozópapja fenséges alakját.

2. Majd később látván – hirdessék.

Az Úr színeváltozása – látható életkép. A látók tehát – a hívő lelkek előhangolása után – hirdethették a látottakat.

a) Akik az **előjátékot** látták, azok tehát a tanítás feladatát vették. Teljesítették is ezt – a vértanúhalál áldozatáig.

b) Akik a **valóságot** látták... Ez már minden apostol életére vonatkozik, mert a Mester isteni életét, tanítását, csodáit tapasztalták és isteni Személyiségét mindenütt **hirdették**. „Ezt a Jézust támasztotta föl az Isten: ennek mi mindannyian tanúi vagyunk” (Ap. Csel. 2,32-33).

c) Azért az igazságot – az elküldött Szentlélek erejével – halálíg hirdetni tudják. Ők tehát – tanúbizonyosságot tesznek. „Ez az a tanítvány, aki tanúságot tesz minderről és ezeket írta. Tudjuk, hogy igaz az ő tanúsága” (Jn 21,24). – Mi pedig hódolatos hívők legyünk.

Bef.: A valóság csak egy mozzanatban jelent meg. Majd a sok „mozaikszem” –Isten Egyszülöttje arcát tárja elénk.

9. beszéd: És miért ez a tiltó parancs?

(Pedagógiai beszéd: A tilalom oka)

Bev.: De minek elrejtteni a tüzet?... Máté szerint: „És ha világosságot gyújtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának” (Mt 5,15). – Mégis mi ennek a pedagógiája?

1. Nem tudnátok viselni...

Nehéz belső előkészítés nélkül bírni ezt a nagy szeretetet: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16).

a) Még elméletben sem könnyű. Hiszen még ma is mondják: ilyen „vakmerő hittel” hogyan lehet közeledni az eget felé? Nekem magamnak is mondta ezt tudós: az Isten emberré levése olyan magasba törése az emberi önhittségnek, hogy szinte lehetetlen tétele az értelemnek.

b) Gyakorlatban pedig – előkészület után – észlelhető. Itt a szeretet csodástényeit **látjuk**... (Mester a bűnösök, a gyengék, a jót akarók Atyja). És azután a szeretetnek isteni jelentkezését (ember alakban él közöttünk az Isten!) is hódolatos örömmel elfogadjuk. Ezért a **gyakorlat** útján vezet arra az igazságra, amelyet így csendít a Mester: „Én világossággul jöttem e világra, hogy aki bennem hisz, ne maradjon sötétségben” (Jn 12,46).

2. Nem tudnátok belőle élni és érte meghalni.

A Mester életének döntő jellege: a megváltás. A Mester hozta életigazságok **teljességét** csak a megváltott ember értékelheti.

a) Istenivé lenni csak – a megváltott tudhat. Az ember-természet törtet Isten felé, de **istenivé** csak a Mester szerezte kegyek alapján lehet az ember. „A remény pedig nem csal meg, mert Isten szeretete kiáradt lelkünkbe a ránk árasztott Szentlélek által” (Róm. 5,5).

b) Istenért élni-halni csak az isteni ember tudhat. De az „isteni ember” természetben is merít az Úrtól. Ezért mondja Szt. Péter: „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1.4). Sőt csak az isteni, megváltott ember tud úgy élni, hogy álljon reá az apostol szava: „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20).

Bef.: Jézus – embereknek nyilatkoztatja magát, tehát emberi módon beszél.

10. beszéd: Hogyan lássuk mi isteni Mesterünket?

(Erkölcsei beszéd: A mi szemeink előtti Mester)

Bev.: Előttünk lepergett az élete, halála és feltámadása. – Mi már a „megváltott nemzedék” vagyunk. – Hogyan kell tehát látnunk?

1. Feltámadott Messiásunknak.

Mi már a „húsvétvasárnapi Messiást” lássuk!

a) Ez – az Ószövetség beteljesülése. Legyen meggyőződésünk: „Miután többféleképpen és különböző módon szólt hajdan Isten a próféták útján az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2).

b) Ez – az Újszövetség megkötése. De legyen életigazságunk ez a tétel: „Ezért új szövetség közvetítője ő, melyben a meghívottak a megígért örökké tartóörökségben részesülnek” (Zsid. 9,15).

2. Értünk halt Isten Egyszülöttjének.

a) Ez az Isten szeretetének maximuma. „Hiszen tudjátok, hogy nem múlandó dolog, ezüst vagy arany váltott meg öröklött, értéktelen életmódokból, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága vére” (1Pét. 1,18-19).

b) Ez az ember boldogságának csúcspontja. „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: Mi mindig – színeváltozásában lássuk! – Mi már „választottak” vagyunk! Hirdethetjük és élhetjük Istenünk tanítását.

* *

b) *alcsoport: A Mester személyisége az Őt érintő égi szavak egybefogó ismertetésével*

Más lehet tehát a szemszög és az idézet, de ezek a beszédek is ennek a vasárnapnak evangéliumi szövegét használják fel (Az Úr Jézus személyiségének kérdése igen sokszor felmerül... De mindig más és más szempont kiemelésével!)

1. beszéd: Az „Emberfia” személyisége (Dogmatikus beszéd: Jézus személyisége)

Bev.: A választott nép lelkének igazi tartalmát Szt. Pál határozza meg tökéletesen. „Mindnyájan vétkeztek ugyanis és nélkülözik Isten dicsőségét. Kegyelme jóvoltából azonban ingyen történik megigazulásuk Jézus Krisztus megváltása által. Őt adta oda az Isten véres engesztelő áldozatul a hit által, hogy kimutassa igazságosságát” (Róm.3,23-25). – Ilyen megítélésben a megjelent Messiás az „Emberfia”, Aki beteljesíti mindazt, amit Róla Isten előre kinyilatkoztatott. – Kérdéssé tehető: minek látják Jézust azok, akik Vele élik földi életüket?

1. A názáreti szűk horizontban látók ítélete.

Ez az emberi ítéletek ítélete.

- a) Embernek látja. Ezek az Ő cselekedetei.
- b) Embernek mondja. Ezek nyomán hangzik az emberi ítélet.
- c) Legfeljebb prófétának tartja.

2. A próféták távlatából ítélkezők.

- a) Maguk a próféták Messiásnak hirdetik.
- b) A zsidó főpapok a „nép félrevezetőjének” tekintik.
- c) A nép a „zsidók királyának” tartja.

3. A Tábor-hegy magaslatában látók – Isten Fiának hallják.

Itt már újabb bemutatkozás történik:

- a) Az ég szava szól, és az Úr nyilatkozik.
- b) Csodálattal hisz a tanítvány.

Bef.: Jézus – az „Emberfia”. Ez a látszat tétele. De Jézus az Istenfia. Ez a valóságos élettartalma és személyisége.

2. beszéd: A Mester a második isteni Személy megvillantója (Dogmatikus beszéd: Jézus istenségének felcsillantása)

Bev.: Az Ószövetség istentanáinak alaptétele: egy az Isten. Az Újszövetség szent kinyilatkoztatása, új megvillantása: három Személy az egy Isten. – Miképpen villan fel egy-egy részlet megvilágításában ez a szent igazság? Felelet csak ez lehet: Isten kinyilatkoztatása útján. – Hogyan tárul ez fokozatosan az ember elé, és hogyan találó ennek igazsága Jézus Krisztusra?

1. „Ez az én szeretett Fiam...” (Mt 3,17). Ez az isteni hang kettőt mond.

- a) Ő az Isten Fia... Ez lénytanilag határozza meg mondván: **isteni Személy**.
- b) De ezt is mondja: emberi természetben jelentkezve – Őt hallgassátok.

2. Emberek isteni Megváltója.

Jézus Messiás volta – prófétai előrehirdetés. De Jézus Messiás jellege két gondolatnak megvillantása.

- a) Isten szeretete – Megváltót küld emberfiaihoz. Ez az örök Szeretet felénk fordulása.
- b) De Isten szeretete – Egyszülöttjét küldi emberfiaiért. Ez az örök Szeretatkifejezhetetlen erejű áramlása.

Bef.: Ezek a fénylobbanások még csak előhangok és előfutamok. Még most nem szól – mindenkinek. Az egész misztérium – a második isteni Személy és Jézus istensége – a Mester tanításának későbbi virágzása.

3. beszéd: Isten Fiának hirdeti az Isten (Dogmatikus beszéd: Isten Egyszülöttje)

Bev.: Gyűjtsük csak csokorba: mit hallunk újszövetségi tanításainkban Jézus Krisztusról? –**Ezek együttese** lesz Jézus személyiségének kihirdetése. Ezek a szövegek **felfelé** irányítják lelkünket, és a Mesterben Isten Fiát imádhatta a lelkünk. – Hol csendülnek ezek az égi szavak?

1. Születése előtt csendülő isteni igében...

a) Izaiás szövege: „Ezért az Úr maga ad majd nektek jelt: Íme a szűzméhében fogan és fiút szül; neve Emmánuel lesz” (Iz. 7,14).

b) Angyali üdvözlés... „Az angyal így folytatta: „Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni. Nagy lesz ő: a Magasságbelinek Fia. Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját. Uralkodni fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem lesz vége” (Lk 1,30-33).

2. Keresztelése alkalmával hangzó égi igében.

a) Keresztelő Szt. János szava: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűnét!” (Jn 1,29).

b) Isten igéje: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik” (Mt 3,17).

3. A Tábor-hegyének csodás zengésében.

A választottak hallotta isteni igék...

4. A Mester megnyilatkozásában.

a) Majd a Péter mondta vallomásra adott felelet: „Boldog vagy Simon, János fia! Nem test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám” (Mt 16,17).

b) A főpap előtti felelet. „A főpap újra megkérdezte: „Te vagy a Messiás, az áldott (Isten) fia?” „Én vagyok”, felelte Jézus. „Látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható jobbján és eljön az ég felhőin” (Mk 14,61-62).

Bef.: Fokozatos az isteni arcnak kirajzolódása, de a fénysugarak egybefonása –Istennek mutatja Jézus arcát. Róla szólt az Isten, hogy hallja és ezért hódolattal fogadja az ember.

* *

c) *alcsoport: Teljesen egyéni életünket érintő néhány gondolat – a „színeváltozás” fogalmához...*

Mégpedig úgy, hogy a saját **színeváltozásunkat** próbálnók értelmezni.

1. beszéd: A mi színeváltozásunk

Bev.: Egyházunk tanítása szerint bennünk is színeváltozások történnek – Krisztus kegyelméből. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4). – De kérdés: észlelhető-e ez a színeváltozás?

1. Arcunkon – a lélek derűje.

A lélek belső ereje kiver az ember külső alakján. Az arc a lélek tükörfetülete. Mi történik a boldogság birtoklásakor?

a) Csillanó a tiszta szempár. Fényben úszik a lélek és fényben úszik a csillogó szempár. Le is olvasható a szemről az öröm és boldogság.

b) Mosolygó a sima arcvonás. De figyeljük csak meg: ezt is a belső öröm hozza. A harag, az indulat, az ösztön – torzít, a derűs lélek – simít és bársonyosít.

2. Dalos életünkön a szeretet lendülete.

a) Gyöngykönnyeket hullat az örömtől (bűnbocsánatot nyerők).

b) Túlcsonduló a boldogságtól (elsőáldozók).

c) Jóságot szóró mindenből. „De az Úr kegyelme öröktől fogva örökké kíséri azokat, akik őt félik, s igazsága azok unokáit, kik megtartják szövetségét, és gondosan teljesítik parancsolatait” (Zsolt. 102,17-18). – **Ilyen** ember – gravitációs központ. Ezek – a szentek.

Bef.: **Látható** – a lélek színeváltozása.

2. beszéd: A lelkünk színeváltozásának okai

(Erkölcsei beszéd: Arcvonásaink változatai)

Bev.: Amilyen a lelkünk, olyan arcunk képe. Ha terhelt és gondokkal súlyosított a lélek, akkor borongó, alázkodó, összetört; ha tartalmas és isteni az élet, akkor egekbe tör a lélek, és felragyog az arc. – Milyenek vagyunk mi?

1. Alázkodunk-e a földre?

Az ember meghajlása vagy leborulása – összeomlás első mozzanata.

a) Ez belső bánkódás okozta első lépés. De nem baj ám ez. Mert a belső bajok látása végül is a belső bajok gyógyítására fog hangolni.

b) Ez alázatos bűnvallomás. Ez már következmény. A megismert bűnök súlya földre szorítja a tétet, de egekbe emeli a lelket. Bízhat is az ember, mert jóságos az Isten. „Megbocsátja ő minden gonoszágodat, meggyógyítja mindenbetegségedet; megóvja életedet a pusztulástól, irgalommal és kegyelemmel koronáz meg téged” (Zsolt. 102,3-4). – Lám! Jó a szomorúságot mutató arculat, mert az életderű igényesévé teszi a küszködő és szenvedő embert.

2. Az ég Ura emel-e az égbe?

Ez is kérdés. De feleletet akkor kap, ha figyelemmel kísért életünkben megállapíthatjuk a következőket:

a) Az „életcsodák hegyére” vezet. Mikor? Amikor isteni tanítással tanít. „Jézus azt felelte: „Írva van: Nem csak kenyérral él az ember, (hanem Istennek minden igéjével)” (Lk 4,4). – Amikor égi eledellel táplál. „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van és én feltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54).

b) Az „örök hegyek levegője” emel. Mikor? Amikor a földön lakóként hordozom az Urat. „Én pedig kérem fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek: az igazság Lelkét, aki mindörökké veletek marad” (Jn 14,16). „A világ nem kaphatja meg őt, mert nem látja és nem ismeri; de ti ismeritek, mert bennetek marad” (Jn 14,17). „Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbenem és én tibennetek” (Jn 14,20). Amikor az „örök hegyen” együtt élek az Úrral. „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: Íme! A föld síkján alázkodunk és az élet csodahegyére emelve – gazdagodva elváltozunk. „Leones, ignem spirantes”.

3. beszéd: Ilyen színeváltozásra mi a lélek válasza?

(Erkölcsei beszéd: A lélek Istenhez tapadása)

Bev.: Az Isten hozzánk ereszkedése után milyen létszen az ember élete?

1. Hálás szeretetet sugárzó a vett boldogságért.

Minden jóság Isten adománya, de az Isten jelenléte folytán való lélekátalakulás Isten különös kegyelme.

a) Mert ezt a boldogságot birtokoljuk. Kaptuk, égi Atyánktól vettük. Ez az adomány eredeztetője. Miénknek tudjuk. Ez az adomány **személyes** birtoklása. Természetes tehát a szeretet fellobbanása.

b) Mert ezt boldogan élvezzük. Nyugodt a lélek. Könnyű a munka. Biztató az egész élet. – Ilyen szeretettel telt lélek nem roppanhat össze az élet terhe alatt.

2. Sugárzó isteni élet – az állandó birtoklásért.

Hát itt nem Isten felé fordul a hála? De igen! – Végül minden az Isten Végtelenségéért történik.

a) Istennek kínálom virágzó életemet. „Olyan az ember élete, mint a fű, virítása olyan, mint a mező virágé” (Zsolt 102,15). Ezért dolgozom, ezért küzdök, és így a **tiszta életvirág** Isten felé fordulásával dicsérem Uramat és élem boldogságomat (Hasonlat: a virág a naptól veszi pompáját és illatát...).

b) Istenért élem és élvezem boldogságomat. Még életem **tárgyi** gyökérzete is az Istentől és Istenért. És így az **én személyes** boldogságom is az Istenboldogságának visszfénye, amelyet visszasugároz az életem kiteljesülése. Ezért: „Énekelek az Úrnak, amíg élek, zengedezem Istenemnek, amíg leshetek. Legyen kedves előtte beszédem, én pedig az Úrban leljem gyönyörűségem” (Zsolt. 102,33-34).

Bef.: Így lesz **hálás** az ember (én magam is!) – a színében átváltozott isteni életért.

* *

d) *alcsoport: Néhány finom egyszerűségű beszédvázlat az Úr színeváltozásának helyével, jelképes magyarázatával, a Vele élés örömeivel kapcsolatban*

1. beszéd: Puszták és hegyormok

(Erkölcsei beszéd: Hol találkozunk az Úrral?)

Bev.: Találkozások szent helyei... Emberek létsodrában, az élet fórumain, az élet munkaterületein találkoznak. – A magasabb rendű emberek – a szeretet világában találkoznak. De az **igazi találko-**

zás az, ha **magaddal** és **Istenatyáddal** találkozol. Ennek a találkozásnak helye: a puszták és a hegy-
orom. – Mi történik ott?

1. Találkozhatsz – önmagaddal.

a) Ha oázis az elmélkedés helye, akkor – **örömgényű önmagaddal** találkozol. Ez is emberi élette-
rület, de **nagyon** is emberi és igen kisértékű. Ilyenként találkoznak önmagukkal – a földi gyönyör hab-
zsolói. Ennek elég: „És bor vidámita az ember szívét; hogy ragyogjon arca az olajtól, és kenyér erő-
sítse az ember szívét” (Zsolt. 103,15).

b) Ha puszták az elmélyedés helye, akkor találkozol **„Isten fia önmagaddal”**. Ez már magasztos ta-
lálkozás és reátalálás. Itt: függöny suhan a világ elé, és kárpit húzódik el – önmagunk elől. Mózes csak **jelképben** látta (Égőcsipkebokor), hogy Isten kiválasztotta... De csak annyit mert magáról mondani:
szegény bűnös vagyok. Az Úr szava is ez volt: „Ne közelíts ide. Oldd le lábadról sarudat: mert a hely,
amelyen állasz, szent föld” (2Móz. 3,5). – De valójában az a nagy kegyelem, hogy ez az igazság: Isten
képe, Isten fia, örök világok várományosa, a világ ura vagyok! Ez az igazi „Übermensch”! – Nem
Nietzsche értelmében – mások vállán, hanem Krisztus tanítása szerint – a kegyelem hullámhegyének
taraján. – És miért van ez így? Azért, mert a sivatag elvonja a figyelmet a világ rózsálgeteitől és reá-
irányítja lelkünket – az örök ligetek szépségeire. A sivatag tehát arról szól, hogy te ember, te vagy az
élet virága, és Isten televénye a te pompázásod örök virágos paradicsoma.

2. Találkozhatsz az egek Urával.

Ez már a végső találkozás lenne. – Mi ennek gyökérzete és mi ennek boldogító tartalma?

a) Vágyódsz – Atyád után. A világra ez az igazság: „Mindezek tőled várják, hogy megadd nekik
idejében eledelüket. Ha adsz nekik, felszedik, ha megnyitod kezedet, jóllaknak javaiddal mind” (Zsolt.
103,27-28). És az ember így vágyódik: „Amint kívánkozik a szarvas a forrás vizéhez, úgy kívánkozik a
lelkem tehozzád, Istenem!” (Zsolt. 41,2).

b) Találkozol Vele – az élethorizont végnélküliségében. A magaslatról nézőember előtt minden el-
törpül! – A földiek semmiségek lesznek, és az Isten kiemelkedik! – Példa: Mózes a hegyen!... Mi tör-
ténik ott? Találkozik az Úrral. De ez a találkozás nem egyszerű észlelés, hanem valóságos életátalaku-
lás. Mit jelent ez?

c) Látsz, érzed, élsz – a szent közösség csodavilágában. Kívüled észleled a Teremtőt, de lelkedet
közel érzed az égi Atyához. Hozzá tartozónak tudod magadat. Sőt, Jézus tanítása szerint, fiának isme-
red önmagadat. „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen (Jn 1,12).
De ez sem elég. Isteni természetét hordozod, és **istenivé** lehet életed. „Így váltotta be nekünk legszebb
és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4). – És en-
nek csúcspontja? Isteni a földi élet, és végnélküli az isteni élet. „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki
bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog. Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem”
(Jn 11,25-26). Lám! Ez az igazi **találkozás**. Röviden: nem **helyrajzi** találkozás, hanem **dinamikai**
erőátvétel.

Bef.: Puszták és hegyormok – egybefüggő szent helyek, úgy mint a tengerek és a tengerszemek.
Egyik a síkságokon fekszik, a másik a magaslatok szent lakója. **Együtt rengnek a viharok idején**.
Épp így a hegyek orma a sík ember lelkének üdítése. – **Magaddal** találkozásként úgy tudsz élni, hogy ta-
lálkozol az **ég Urával**. – Ez a puszták és hegyormok oktatása.

2. beszéd: A hegyormok igényesei vagyunk

(Erkölcsi beszéd: A magasságok emberei)

Bev.: Arról lehetne szólni, hogy az emberélet elemi története a tökéletesedés. Akarva, nem akarva.
– Tárgyalásban részletezhetjük a tételt mondván:

1. Tábor-hegyére áhítunk, ahol Krisztust fényben látjuk...

a) Itt – látásunk Istennek mutatja. „Áldjad, én lelkem, az Urat! Uram, én Istenem, te felette ma-
gasztos vagy!” (Zsolt. 103,1).

b) Itt isteni hang: istenségét tanítja. Ez – a kegyelmek Tábor-hegye!

2. Az „ascensio” hegyére vágyunk, hogy Istent színről színre lássuk.

a) De a Tábor-hegyen csak **látunk**.

b) Ámde az „ascensio hegyén” Hozzá szállunk.

Bef.: Ez legyen: így lesz igazság, hogy **Isten mindig velünk!**

3. beszéd: A Tábor-hegy lejtője és orma

(Erkölcsei beszéd: Az életút erőfeszítései...)

Bev.: A hegyászó emberek turisztikai erőfeszítéseit lehetne fejtegetni. – Nehéz az út, de fenséges a kilátás... – Majd a tárgyalásban kérdezni lehetne: hogyan áll a kérdés a lélek emelkedését illetően?

1. Nehéz a feljutás – ez az első fejelet.

a) Sok a teher, amit viszünk. Ezek az anyagi élet feltételei.

b) Gyenge az erőnk, amellyel küszködünk. Ez a gyengülő testi és szellemi erők együttese. – Kérdezzük csak: járjuk-e ezt az utat és érezzük-e ennek sok-sok nehézségét?

2. Boldogító az oromra jutás – ez a második fejelet.

a) Azért is, mert célba futottunk.

b) De még inkább, mert egész látó horizontunkat kitágítottuk. Kérdezzük magunktól: éreztük-e ennek boldogságát?

Bef.: Azt kell mondani: rajta, testvér, biztos az eredmény! „Si potuerunt hi et hae, cur non tu?...”

*

Ez a beszéd átépíthető a **felfedezők** (Gaurizankar stb. csúcsmászói) példájára.

*

4. beszéd: A lélek találkozásai

(Erkölcsei beszéd: Az ember találkozásai)

Bev.: Az ember úgy állítandó be, mint aki a nagy mindenséggel szorosan egybefonódó csodás **személyiség**. – Tárgyalásunk részletezze: kikkel találkozik az ember?

1. Virágos mezőkön – az örömmel telített világgal...

a) A világ Isten kertje.

b) De lehet – az ember kísértője.

2. A puszták sivatagjában önmagával.

a) A magány a léleknek önismerést adó helye.

b) Itt a külső pompa nélkül látja magát a föld embere.

3. Az élethegek ormán – az Istennel.

a) Isten az örök otthon lakója.

b) Isten az örök otthon Ura.

Bef.: Azt kell hangsúlyozni: aki **egyszer** találkozott az Istennel, az örök és hűséges fia lehet az Istennek. Róluk áll a Mester szava: „Már nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátainak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól halottam” (Jn 15,15).

5. beszéd: A Mester lélekközelségében

(Erkölcsei beszéd: A Mester közelében)

Bev.: Kérdezhető: mik vagyunk mi a Mester közelében?

1. Tanító igéjének hallgatásakor.

a) Hallgatták – a tanítványok.

b) Hallgatják – a mai hívek (szentbeszéd hallgatás).

2. Lakomás asztalánál való letelepüléskor.

a) Utolsó vacsorán és „kenyértöréskor” letelepültek a tanítványok.

b) A szentáldozásnál letelepülnek a jámbor hívek.

3. A lélekvilág csodás transzfigurációjakor.

a) Bennünk él az Isten. „A világ nem kaphatja meg őt, mert nem látja és nem ismeri; de ti ismeritek, mert bennetek marad” (Jn 14,17).

b) Vele cselekszik az ember. „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20).

Bef.: Állapítsuk meg: tőlünk függ a Mesterrel való találkozásunk!

5/a beszéd: A Mester közelében

(Hogyan élhetünk a Mester közelében?)

Bev.: Amikor Mesterünk közelségének nagy értékét halljuk, akkor részletesen keresnünk kellene: milyen közelségben élünk a mi Urunk Jézus Krisztussal? Milyen lehet ez a „közelség”?

1. Lehet elsősorban – fizikai közelség.

a) A közelségnek első és legelemibb alakja – a **helyrajzi** és **időbeli** egybeesés. Jézus hasonlatot is mondott nekik: „Nézzétek a fügefát és a többi fákat. Amikor látjátok, hogy már kihajtanak, tudjátok, hogy közel van a nyár. E történetek láttára tudjátok meg, hogy közel van Isten országa” (Lk 21,29-31). Így lehetett és volt Mesterünk **közleében** mindenki, aki látta, hallotta. Apostolok... tanítványok... Palesztina népe...

b) Ez a közelség feltárja – a **külső képet**. De csak azt. Miért? Mert az érzékszervek eszközével dolgozik. Azt állítja, amit lát és amit hall. Így születik meg Jézusról a külső kép: „...az ács fia...” (Mt 13,55)... Kétkedő kérdése a felületi közelség-észlelésnek: „Jöhet valami jó Názáretből?” (Jn 1,46)... Sokszor mi is így külsőleg közelítjük meg Őt és gyarlóan ítéljük, illetve alkotjuk meg lélekarcának vonásait. Julianus császár is csak „Galileai”-nak mondja... Sőt igen gyakran az újkori írók is (Renan)...

2. Ámde a fizikai közelség mellett vagy helyett: **igen nagy jelentőségű a lelki közelség.**

Valójában ez annyit jelent, hogy a közelségnek az a magasabb rendű jellege, amely a lelkek egybecsendülésében észlelhető.

a) Az emberi természet ugyanis olyan, hogy közel férközhetik a lélektartalmához. – Itt is eszköz az érzéki felfigyelés, de lényeg a **belső élettartalom** megismerése.

b) Ebből azután az az eredmény fakad, hogy megalkothatom az igazi lélekképet. – Így született meg ez a megállapítás: „Rabbi, te vagy az Isten Fia!” (Jn 1,49)... „az Isten szentje” (Lk 4,34)... „Izrael királya” (Jn 1,49)... Ezért a lelki közelségből fakadó megismerés eredményéért övezte a Mestert sokak hódoló, dicsőítő tisztelete és kísérté sokak gyáván félő gyalázkodása (farizeusok)...

3. Végül a **legtökéletesebb közelség – a belső együttélés.**

Ez a találkozás már az egybetartozandóság legértékesebb lélekműve.

a) Szinte azt mondhatnók: nem kívülről való nézés, sem belső élettartalom kikutatás, hanem a **lélek titkos világában** való teljes **egybecsendülés**. Ezt emeli ki az apostol mondván: „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20).

b) Valóságban ez azt eredményezi, hogy a lélekben együtt élők tudni, birtokolni, akarni és tenni akarják egymás gondolatait. Erről szól a Mester: „Szent Atyám, tartsd meg őket nevedben, melyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi” (Jn 17,11). És ezt is mondja: „Hiszen nem e világból valók ők, amint én sem vagyok e világból” (Jn 17,16-17). És az apostolok is így hirdetik: „Miután tehát a hit által megigazultunk, éljünk békében az Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm. 5,1-2).

Bef.: Ilyen fokozatos különbségeket tár elénk a mindig tökéletesedőbb megközelítés. A felületismeret – a **helyrajzi** közelségből fakad, a lélekarculat megismerése – a **lelki közeledés** eredője és a hűség életkövetés – a **lelki áthasonulás** megvalósítója. – Imádkozzunk azért, hogy az utolsó életfok legyen lelkünk igazi mozgatója, igazi kifejlesztője, megneemesítője és Istenatyánkhöz vezetője!

6. beszéd: **Örök igényesei vagyunk az „örök Tábor- hegynek”**

(Erkölcsei beszéd: Örök hazánkat keressük)

Bev.: Kérdezzük: valójában mi a mi lelkünk legősibb vágyakozása?

1. **Isten országa – a „lélek Tábor-hegye”.**

Ezt keressük. Ezt kínálja a Mester. Ezt veszi birtokba az isteni ember.

2. **Az ember boldogsága – az egek magassága.**

Erre törünk. Ezt várjuk. Ezt kapjuk.

Bef.: Szögezzük le: az örök Tábor-hegy földi zarándokai vagyunk!

e) *alcsoport: Diákexhortációk*

1. beszéd: Az élet színeváltozása

(Erkölcsei beszéd: Színeváltozásaink)

Bev.: Az egész természet állandóan változtatja színét. A négy időszak fehérré, majd üdévé, haragos zölddé, sárgulóvá teszi a természetet. – A nap életető melege kibontja az ágacsán ülő rügyeket, kicsalogatja a földben évdő rügyeket, pázsittá, virágossá varázsolja a fekete, holtnak látszó termőföldet. – Az emberi ész is igába hajtja a természetben rejlő erőket. A víz hajtó erejét csillogó villannyá, a gőz feszítő erejét mozgássá, a sármási gáz erőit hővé teszi és a hőt ismét mozgássá változtatja. – Az élő ember szervezetében hasonló folyamat megy végbe. Az elhelyezett kenyér, mint erőmennyiség hússá és vérré lesz, ezek után ismét munkává alakulnak testi és lelki megfeszülések idején. Íme az egész természetnek színeváltozása, íme a természetben nem látható, rejtett erők érvényesülése, felülkerekedése és jelentkezése. – Vajon van-e **színeváltozása** az élő személyeknek is?

1. Színében változik az Úr. A mai Evangélium az **Úr külső színeváltozásáról** beszél. Amikor az Evangélium az Úr Jézust csillogó, ragyogó színben mutatja meg a Tábor-hegyén, akkor reáutal arra, hogy íme **megnyilatkoznak** azok a rejtett erők, amelyeket az embernek látszó Krisztus Magában hordoz.

a) Megnyilatkoznak az isteni erők. Eddig nem igen mertek Róla ilyen óriási erőket feltételezni tanítványai sem. De a Tábor-hegyi színeváltozás után istenségének tudata megerősödik bennük. Ez a színeváltozás nem külsőség, hanem egy szükséges fok a Krisztus személyiségének kitárulása szempontjából.

b) A Krisztus ismeret egy fokkal feljebb halad. Isten színében tündököl – az embernek látszó Krisztus.

2. Színében változik – az ember.

Az Evangéliumban bemutatott és a természetben is észlelhető színeváltozás magunkra irányítja a figyelmet.

a) Mi gyarló embereknek látsunk. Olyanoknak, kik próbálgatunk, de el-elbukunk, kísérletezünk, de nem mindig sok sikerrel. Gyarló mivoltunk állandóan kísér. Azután másokra tekintünk és másokat magunkhoz hasonlóknak találunk. Csak kevesen vannak olyanok, akiknek minden cselekedete megfontolt és értékes. – De érezzük azt is, hogy ez a helyzet nem méltó hozzánk.

b) Tudjuk azt, hogy a mi ősi természetünk ragad minket az erkölcsi jó felé, érezzük, hogy bennünk is nagy erők rejlenek, melyek kifejlődésre törnek, hogy egy nagy **lelki színeváltozásra** van szükségünk: olyan színeváltozásra, mely önmagunk és mások előtt kitarító, buzgó és jellemes emberré alakít. Hogy a veszekedő emberből törjön elő a békének és szeretetnek ereje, a gögösből legyen színeváltozás az alázatosságban, az érzéki emberből legyen színeváltozás a lemondásban. – Ezek az ellentétek titkos energiákban lappanganak, fel kell csak kutatni őket, próbára kell tenni feszítő erejüket és észlelni fogjuk, hogy hamarosan kifejezésre jutnak, kifejlődnek, s lelkünkben megtörténik a **lélek színeváltozása**. – Megtörténik önmagunk előtt, mert ők is észlelni fogják ezt, és boldogan csatlakoznak hozzátok a nemes lelkek, mert az igazán isteni nemes lelki erők jutottak uralomra a „színeváltozott” emberben.

Bef.: Értékeljétek nagynak a léleknek ezt a nagy megfordulását s a mai imádságtokba vegyétek be ezt a kérést a további emelkedésért. Kérő imátokat meghallgatja a Tábor-hegyén színében elváltozott Krisztus.

*

Ez a beszéd igen szépen átépíthető a következő példákra:

- a) Saul „színeváltozása” – az Úr közeledésére.
- b) A bizonytalankodó Ádám (Madách: „Az ember tragédiája”) az új élet születésének hírére és az Úr intó szavának hallatára („Ember küzdj és bízva bízzál!”)...
- c) Ágoston megtérése.
- d) Papini, „A kész ember” átalakulása – Isten szőlőmunkásává...

*

2. beszéd: Átváltozások

(Erkölcsi beszéd: A változatok forgatagában)

Bev.: Minden pillanat más, mint az előző. Semmi sem a régi. Minden pillanat nagy átváltozás. A kérdés csak az: jobbra, vagy rosszabbra változik-e az átalakuló valóság? – Az élettelen élővé. Ez a felfokozás. A holtak látszó erő mozgássá. Ez felfokozás. Az erősen emberi – isteniesen érzővé és gondolkodóvá. Ez felfokozás. – A mesék világa is tele van átváltozással. Gyerekeket vasorrú bábák változtatnak át disznókká, Kirke pedig Odüsszeusz társait zárhatja sertések óljába. Hol a varázspálca, amellyel visszavarázsolhatnók a jó leánykákat hattyúvá, a jó fiúkat Isten dalos pacsirtájává? Hol a hatalom, amely visszavarázsol mindent?... Milyen átváltozásoknak vagyunk mi is szemtanúi?

1. Jó – rosszra!

Mindennapos az átváltozás jóból rosszá, akár Kirke vagy a boszorkány varázslatos meséjében. – A valóságban is így áll a helyzet. Az angyalarcú gyermekben hamarosan kezd kiverődni az ösztönös vonás. Durva viselkedése a kos vonásait tükrözi, szennyes, érzékies modora a sertések kondáit juttatja eszünkbe. Sunyi, alattomos arca rejtett gonoszságokat takar... – Átváltozás? A kedvesből – visszataasztító léssen. Mi idézi elő ezt az átváltozást? A mesében a boszorkány vesszeje, a fékevesztett szenvedély hatalmi szava, a kábító, csalfa szirén. A valóságban a lélek mélyén rejtőző **alantas erők** felé hajló gyenge akarat hajótörése.

2. Rossz – jóra!

De szerencsére nemcsak ilyen rosszirányú átváltozásokat mutat az élet. A hullámok nem mindig zúznak, az ár nem mindig sodorva hömpölyög. A szenvedély nem jut mindig érvényre. Megállás is van. –Az evangéliumi béke is észrevehető az élet folyásában. A diák arcáról is kezdenek eltűnni a kamaszság jelei. Kerüli a rossz társakat. – A szégyenpír visszatér arcára, leveti állatias arcát és kiverődik a „facies Christi”! Arca, szeme sugározni kezd, – a benső béke sugara. Cselekedetei örömmel hangolók, útjai: az Úr útjai! – Átváltozás! De hol is a jó Szellem? Mi itt a varázsigé? Az átváltozás eszközlője az evangéliumi Mester; az átváltoztató varázsszó a Mester látszólag kemény beszéde: „tagadd meg önmagadat!”

Bef.: Az ifjúság mindkét átváltozásra példát mutat. Bár kevés lenne az első és sok a második! Kicsiny lenne a szenvedély hatalma és nagy az evangéliumi Mester vonzása! – Kálmán király törvénybe hozta, hogy nincs boszorkány, aki állattá változtatja az embereket. – Az élet azonban azt mutatja, hogy a szenvedély a boszorkány bűvös erejével hat... Átváltoztathatja az embert... Itt a régi fegyver kell: **el kell égetni a boszorkány erőit**, – de a **szereetet, a lemondás, a szenvedés tüzével**. Ez nem füstösen égő tűzáldozat. Ez a szív szerető áldozata, amely oltáron a lélek alantas erői elhamvadnak, és a lélek átváltozottan, diadalmasan száll a jó Isten felé. – És ennek az átváltozásnak az eredője? Az istenivé fionomodott ifjú élete.

*

Ez a beszéd átépíthető az „ifjú szentek” példájára:

- a) Szent Imre herceg életáldozata.
- b) Szent Alajos élete.

*

3. beszéd: Az átváltozás csodája

(Dogmatikus beszéd: Krisztus titokzatos megjelenése)

Bev.: Évek peregetek alá, hogy Krisztus a földön járt, és csak a megnyilatkozása idején ismernek reá. Évek futottak el fejünk felett, mióta tudjuk, hogy Krisztus az Oltáriszentségben köztünk jár – és mégsem észleljük, hogy mindenki észrevette volna ezt a csodás jelenlétet. Nézik, de nem látják; hallgatják, de nem hallják. Kenyeret látnak, beszédet várnak, de benső indítást nem éreznek. Mintha teljesedni hallanánk e szavakat: „...fületekkel nem hallotok?” (Mk 8,18). – Mi az oka annak, hogy a köztünk élő, velünk élni akaró Krisztust nem fedezik fel az emberek a kenyér külső színe alatt?

1. Földi érzékkel – csak földieket látunk.

Minden szervünk a neki megfelelő hatást észleli. A szem idegszájai a színek iránt bírnak érzékkel,

a látást eszközli. A fül, amely a hangrezgések felfogására alkalmas, a beszéd megértését közvetíti. A tapintás, a kiterjedtség, az ellenállás érzetét kelti az emberben. – De ugyanez áll az érzéketlen dolgoknál is. A mészki nem tudja befogadni a porhanyóssága folytán a faragott szobor plaszticitását, ezért carrarai márványt hozunk elő a föld szívéből. A fűzfá nem alkalmas művészi faragványok készítésére, hanem helyette a bükk, a tölgy, a szilfa kerülhet a művész kezébe. A természet: az élő és élettelen egyaránt azt mondja: **minden csak a természetének megfelelő hatások befogadására képes**. A szem nem hall, a fül nem lát, a kéz nem fogja fel a fényrezgést, a mészki nem lesz szoborrá még a művész kezében sem. – Hasonlóképpen áll ez az **emberi lélekre** is. Ha lelki hangulata nincs odafordulva a természetfeletti felé, ha lelki szeme nincs hozzászoktatva az isteni hatások észlelésére, akkor vagy semmit sem észlel, vagy idegesen fut a vakító fény elől, mint a hirtelen meggyógyult vak. Nézi a legfönségesebb Szentséget és nem lát semmit, hallja a hit szavát s megretten: itt a Krisztus! Ilyen látáshoz nincs szokva a szeme, nincs berendezve a füle.

2. Égi kegyelemmel – égi csodát észlelünk.

De ne ijedjél, ne menekedjél kedves ifjú barátom! Ha már ennyire vagy, hogy ilyen a látásod, ilyen a hallásod, akkor **látni fogod és vágyódní fogsz Krisztus után...** – Maradj csak itt: szoktasd szemedet a természetfelettihez, állítsd magad elé a nagy mindenséget. Csillagokat, növényeket, állatokat és mondd magadnak: íme mindezek alkotója az Isten. Nézd csak az esetleges, függő, véges voltát és indulj ezek nyomán – a végtelen Isten felé.

- a) Reá fogsz találni – egek világában.
- b) Azután reá fogsz találni – az isteni Szeretet küldötte Mesterben.
- c) Végül az Ő szeretete nyomán reá fogsz találni a kenyér színében.

Bef.: Mindez az emberi szellem és lélek átjárása, amely kutató munkában fáradozik és végül – szinte **csodalátásban** – a kenyér színe alatt Isten színe előtt alázkodik. –Így **változik** át a te **látásod** is, és így leszen **Istent imádó** a te életed is.

4. beszéd: Akik előtt színében elváltozik az Úr

(Erkölcsi beszéd: Az Úr színváltozásának boldogjai)

Bev.: A „választottak” útja – a „hegyre jutás”. A kivételeseket hívja és előttük változik át színében az Úr. – Ismétlődik-e ez a csoda? – Ne felelj reá hamar, elhamarkodó tagadással, hanem vizsgálđ lelkedet, hogy reátalálj az igazi feleletre. – Mi megy tehát végbe a mi életünkben?

1. Minket is hív az Úr.

- a) Szülők és nevelők hangján át.
- b) Lelkiatya szaván át.
- c) Saját lelkünk csengésén át.

2. Elöttünk is átváltozik a Mester.

- a) Talán eleinte – embernek nézzük.
- b) Majd – Isten küldöttjének tiszteljük.
- c) Végül – Isten Fiának látjuk Figyeld csak meg – a nagy megtérők lélekútját. Ezek útja – a te lelked útja is. Bizalom! Te is reátalálsz az előttd átváltozó Úrra!

Bef.: A hegyek csúcsán széles horizontú az ember kitekintése. – Isteni gondolatok és világok ormain **eltörpül** a világ, és **kítáru** az ég. Ez a **világ színváltozása**. A mi lelkünk tárulása – az **ember színváltozása**. Végül az Úr léleklátása – az **Isten színváltozása**.

5. beszéd: A penitencia alázata – a lélekváltozás alapja

(Erkölcsi beszéd: Átváltozásunk kezdő lépése)

Bev.: Miért a penitencia? Önmagáért van-e ez a megalázkodás, lelki összetörés? Nem tagadható, hogy a bűnbánat fájó érzéssel tölti be a lelket, mert fényt vet a múltra, és a leszállás eredménye nem mindig örömteljes. – De leszáll-e a bányász, a bűvár, hogy a mélyben éljen? Temetni akarja-e önmagát? Nem! Nem! A mélységből előhozni akarja az értékeket! – Vagy mi öröm van egy jégbarlangban, ahol néma és halott az élet? Az öröm azután fakad a lélekben, midőn kijutunk a nyíláson át, és megnyílik előttünk az élő természet nagy perspektívája. – Miért a penitencia? Nem önmagáért. Lejt a lélek, hogy felemelkedjék. Leszáll, hogy a lélek értékeit felszínre hozza. Megfagyott világot keres, hogy azután örömmel tudja üdvözölni az újonnan viruló életet.

1. A penitencia alázata után – átváltozva látjuk a múltat. Mert a penitencia hivatása csupán eszköz.

a) **Siratni akarja a múltat**, hogy örülni tudjon egy szebb jövőnek. „Ismét irgalmaz Ő majd nekünk; leveszi rólunk gonoszságainkat, s a tenger mélyére veti minden bűnünket” (Mik. 7,19). „Ha bűneitek olyanok is, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó; és ha olyan vörösek is, mint a bíbor, fehérek lesznek, mint agyapjú” (Iz. 1,18).

b) Felemelni akarja a sötét, hullafoltos életet, hogy odatűzze a szent Keresztjelét, a feltámadás jelet, s reárákhassa összes reményét, ígését a jövőre nézve. Mert a jövő a titokzatosan előttünk lebegő cél... Ki lát bele? Ki tudja, mit hoz? Ki tudja, mennyi lelki erőre lesz szükség? Ki tudja, milyen körülmények közékerül? Vajon nem lesz-e „szűk esztendő” a következő? Milyen jó lesz ekkor a telicsűr... – Nem ér-e majd sok-sok szenvedés? Milyen jó lesz akkor a derűshangulat, a békével túrni tudó lelkület: a nagy és tiszta lelkület felemelő öntudata. – Ez mind a jövő zenéje. De ezen a zenén most dolgozunk. Aki nehezen tud munkához fogni, abból nem fog kicsendülni a boldog élet szép melódiájú éneke.

2. A penitencia alázata azután – átváltozva tárja elénk a jövőt.

De félre a sötét képeket. Nézzük a penitencia célját. Vidáman, örömmel **szemlélni** a fejlődés kezdetét is. „Ha rügyezni látjátok a fát – mondja a Mester, tudjátok, hogy közel van a nyár” (Mt 24,31). – Mikor nap nap után látjuk, hogy több és több a törtető lelkület a katolikus ifjúság körében, tudjátok meg, hogy közel van a nyár. Elolvad a jég, megszűnik a fagy. Megalázkodó fejek járnak a padok között és felemelt fejfel távoznak. „**Miserere**”-t énekelve jönnek és diadalmas „**Veni Sancte**”-val indulnak. Vidám arcok, zengő kacagások között járnak az Úr szerette gyermeknépek.

Bef.: Ez mind a lélek fényvetése. Átváltozik a külső. Óh, bárcsak minél több, minél számosabb ilyen átváltozásról számolhatna be a szent hely. – Urunk színeváltozásának legszebb ünnepe lenne a lelkek színeváltozása!

6. beszéd: A lelki élet hegycsúcsain

(Erkölcsi beszéd: Az élet csúcspontja)

Bev.: „Uram, jó, hogy itt vagyunk!” (Mt 17,4). – szóltak Jézus színeváltozásának láttára a tanítványok a Tábor-hegyén. Pedig csak látták, de nem élték át az átváltozást. Látták az Isten szeretetét, fényét! Mi nemcsak látjuk, de mi bírjuk is Krisztust. – A penitencia megalázott, de az Isten segítő kegyelme felemelt, és megszentelő kegyelme fölébresztett. Átváltozott a lelkünk. Igaz, hogy nem látható, de csak a földi, anyagias gondolkodású ember előtt ködben úszó. Valami titokzatos szépnek kell lennie, hiszen amit Isten díszít fel, az csak a legszebb lehet.. – Milyen is valóban most a mi lelkünk?

1. Itt látjuk az Istent. Jó nekünk itt lennünk – mondjuk a szabadban, ha a **természet szépsége** előtt állunk. Minő szép a mező, a rét, a virág. Tulipán és liliom... Szín, pompa minden. Harmatos reggel. Ragyog rajta a szépség. A művészi remek. Lerí róla az ihlet. Ez a természetes képe, amely az Isten reflexe. – De ha a királyi palota ilyen, milyen maga a király jelenléte? A palota összes fénye ott koncentráltatik, ahol a király lakik. – És a mi lelkünk? Valóban az égi Király földi szentélye.

2. Itt éljük az Istent. A lélek a megszentelő malaszt állapotában az **Isten háza**. Jó nekünk itt lennünk... Ez a legszebb... Földi szavakkal le sem írható, itt csak jelképek segítenek. **Fényt** mondok... **Fehér** ruhát említek... **Virágdíszre** hivatkozom... De mi a fény, a fehér dísz, a virág? Jelképe annak, ami érzékelhetetlen... **Kristályos... áttetsző...** Ezek is csak szavak. De azt jelentik, hogy ebből a világból a szándékok rejtett homálya **teljesen** hiányzik. Bele lehet tekinteni. Nincs mit elrejteni. Csillog a szem, kristálytisztn látszik benne a patak kavicsa is. **Fehér**... A hó fehér. A liliom fehér. Az ártatlan elsőáldozó fehér ruhát ölt, a megkeresztelt ember fehér ruhácskát kap... Nincs benne semmi vegyülék, diszharmónia. A bűnök foltjai a tettek sötét nyomai eltűntek. Virág kit övez? Az ünnepi hangulatú embert. A léleknek is ünnepi hangulatára vonatkoznak ezek a szavak: fénylő, ragyogó, kristályos, virágos palota a lélek, amelyre Krisztus mondja: jó nekem itt lennem! – De ki ez a kedves lélek? **Te vagy!** Te, akit megérintett az Isten szeretete. Aki temploma lettél a Szentléleknek. „Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok és Isten Leleke lakik bennetek?” (1Kor. 3,16). Szeretettel övezd ezt a kedves lelkiállapotot. Amit szeretünk, azt rejtve őrizzük. Ez örömmel hangolható. Neked okod van az örömmel, mert örömmel lakik szívedben az Úr. Nem bágyadság és levertség a hangulatod, hanem öröm és tetterő. Ez a megszentelő malaszt boldogító állapota. Őrizzük, éljük és óvjuk!

Bef.: Te is építhetsz „három hajlékot”. – Állandó hajlékot kell építened önmagadban az Úrnak. Ál-

landóvá teheted ezt az állapotot, csak nem építőmesterrel, hanem lélekfejlesztő törtetéssel.

* *

f) alcsoport: Láncszerűen is kapcsolható vázlatok; értékeléseink belsőösszefüggésével...

Inkább **elméleti** magyarázatai emberi valóságunknak, amelyet Mesterünk közelségében érzünk és értékelünk.

1. beszéd: A világ értékelései

Bev.: Hogyan kell itélnünk a nagy világot?

1. Ember látása és élete szerint.

2. Isten látása és ítélete szerint.

Bef.: Az igazi ítélet: Isten szeme szerinti látásból fakad.

2. beszéd: Az Úr megjelenése

Bev.: Hogyan jelenik meg előttünk az Isten?

1. Urunk.

Ez az Ószövetség kinyilatkoztatása.

2. Atyánk.

Ez az Újszövetség kinyilatkoztatása.

3. Emberré lett testvérünk.

Ez a megváltás égi ajándéka.

Bef.: Ilyen nagyra emeltettünk; tehát **igy** élünk!

3. beszéd: Az ember színeváltozása

Bev.: Embervoltunknak is van – színeváltozása.

1. „Természetes ember”.

Erre teremtettünk (isteni élettervünk!).

2. „Isteni ember”.

Ezzé nemesedtünk (megváltás).

Bef.: Nagyra teremtettünk és még nagyobbra emeltettünk.

*

– Majd bontsuk meg az Evangélium szövegét és emeljünk ki belőle egy-egy gondolatot – felvetvén a kérdést: Kicsoda kell az embernek útítársul? Elsőnek vegyük ezt a szöveget tételnek: **„Senkit sem láttak, csak Jézust egymagát”** (Mt 17,8).

1. beszéd: Kell-e más is, mint Jézus?

Bev.: Egy jubiláns pap osztotta szent képre ezt írta: nekem Jézus elég.

1. Mit ér a világ?

2. Ha nincs velem az Életvirág?

Bef.: Jézus – mindenem!

2. beszéd: Életünk útítársai

Bev.: Mik és kik kísérek?

1. A föld örömei.

a) Sokszor jók.

b) Sokszor bajt okozók.

2. Az emberek testvéri együjtesei.

- a) Sokszor jók.
- b) Sokszor rosszak.

3. A Mester.

Mindig jó!

Bef.: Válasszak közülük? Az örök Mester lelkem áhítóztottja.

3. beszéd: Útitárs és életcél

Bev.: Merre és kikkel megyünk?

1. Az útitárs – kísér.

- a) Ezek segítenek.
- b) Ezek gyámolítanak.

2. Az életcél – boldogít.

- a) Jézus útitárs?
- b) Jézus – életcél.

Bef.: Kihez jutunk?...

4. beszéd: Az örök élettartalom

Bev.: Isten gazdagon indít.

1. A földiek átfutó kincseim.**2. Jézus örök élettartalmam.**

Bef.: Ember gazdagon érkezék!

*

– Majd igen szép tétéleket lehetne levezetni az Úr tiltó parancsából: „**Senkinek el ne mondjátok a látomást, amíg az Emberfia halottaiból föl nem támad**” (Mt 17,9).

1. beszéd: Az elrejtőzött Istenember**1. Élettartalma elrejtőzik előttünk.**

Tanító Mester alakban jár köztünk.

a) Isten követének látszik. Messiást várnak. Keresztelő János kérdése... A zsidó főpap követségé... Sőt Ő maga is ezt mondja Magáról. Bár később Magára magyarázza Izaiás szavait is: „Íme a nemzetek világosságává tettelek, hogy üdvösségem légy a föld széléig” (Iz. 49,6). – És ezt is olvassuk: „A pogányok világosságává tettelek, hogy üdvösségük légy egészen a föld végső határáig” (Ap.Csel. 13,47).

b) Csodatetteivel Isten választottjának mutatkozik. Ez már több! Ezt tartják róla az emberek. Sőt – többet is sejtnek...

2. De a színeváltozása és az égi Atya hangja nyomán többnek tűnik fel előttünk.

„... a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok” (Mt 17,5). – Péter vallomása már sokat sejtet: „Te vagy a Messiás, az élő Isten fia” (Mt 16,16). Ezt erősíti a Mester a Tábor-hegyén.

2. beszéd: Kik ismerhetik fel a Mestert?

Bev.: Isten áldotta szemek kellenek...

1. Akiket külön kegyelemmel telít.**2. Akik a megváltás kegyét nyerték.**

Bef.: Ezek mindent látnak...

3. beszéd: Az értelem és a hit kegyelme

Bev.: Látunk-e mindent?

1. Sokat láthatunk...

2. De csak a hit kegyelmével élhetünk.

Bef.: De hittel átfoghatjuk – a **Mindent!**

4. beszéd: Krisztus önismertető pedagógiája

Bev.: Először él és tanít...

1. Életét mutatja.

2. Azután belső lendületét tárja.

Bef.: Azután követel „csodahitet”.

* *

Beszédláncok

Az Úr személyiségének kérdései után az **Úr sátrának lakóiról** és a **lakók valóságos értékeléséről** is szólhatnánk. – Ezeket a gondolatokat **beszédlánc-szerűen** lehetne egybefogni...

Beszédlánc címe: Az Isten sátrának lakói

1. beszéd: A paradicsom kertje

Bev.: Isten ezt teremtette otthonul.

1. Legnagyobb sátor – az égbolt.

„Tudjuk ugyanis, hogy ha földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk lakóházat: örök hajlékot a mennyben, amit nem emberkéz rakott” (2Kor. 5,1).

2. Szűkebb otthon – a paradicsom.

„Ültette pedig az Úr Isten kezdettől fogva a Gyönyörűség paradicsomát: ebbe helyezé az embert, akit alkotott” (1Móz. 2,8).

Bef.: Isten ezt adta a kisebb otthonul.

2. beszéd: Az élet számkivetettje

Bev.: Föld az életünk?...

1. Paradicsomon kívül marad – a nagyvilág.

„Kiküldé tehát őt az Úr Isten a Gyönyörűség paradicsomából, hogy művelje a földet, amelyből vétetett” (1Móz. 3,23).

2. „Paradicsomba” vágyódva vár – az örök világ.

Bef.: Ég az otthonunk.

3. beszéd: „Hágár ivadékának” sivatagában

Bev.: Csábító is lehet a világ.

1. A világ álszépsége sivatagba taszít.

2. A sivatag sivársága paradicsomra irányít.

Bef.: De egek felé is irányít.

4. beszéd: Az „élet hegyeinek” magaslatán

Bev.: Honnét nézünk szerteszét?...

1. Magasabb „színtáj” – az ember vágyvilága.

2. A magasságok „levegője” – az ember éltetője.

Bef.: A „lélek hegyein” élem életem teljét.

5. beszéd: Az Úr földi templomában

Bev.: Templomunk?

1. Háza az Úrnak.**2. Biztos vára az embernek.**

„Ama napon majd ezt az éneket éneklük Júda földén: erős városunk nekünk a Sion, védelmül kőfal és bástya van benne. Nyissátok meg a kapukat, hadd vonuljon be az a nemzet, mely igaz, és hűséges marad” (Iz. 26,1-2)/.

Bef.: Otthonunk.

6. beszéd: Az „Úr” örök hajlékában

Bev.: Hindu „templom keresők”...

1. Közös otthona a boldog teremtménynek.**2. Szentélye: az örök Atyának.**

Bef.: Ember szentély találása: **mindnyájan** oda sodródunk.

*

– Majd a Mester személyiségéről szóló beszédláncokat a következő kérdésekkel lehetne folytatni:
Vajon mindenki kötelessége, öröme és boldogsága-e a Mester lélektudatának ismerete?

A katolikus tanítás egyik legfontosabb kérdése ez a kinyilatkoztatás; azért van az, hogy beszédtervezetünkben igen sok alkalommal visszatérünk erre a kérdésre – természetesen akkor, amikor az adott alkalom ezt lehetővé teszi.

I. beszédlánc címe: Hogyan látjuk Krisztust?**1. beszéd: Mindenkinek ismernie kell a Mestert**

Bev.: Istent keresők vagyunk?...

1. Istent ismerni kötelesség.

„Hiszen, ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető. Éppen ezért nincs mentség számukra” (Róm. 1,20-21).

2. Krisztust ismerni – különösen isteni kegy.

„Átala kaptunk kegyelmet és apostoli küldetést minden néphez, hogy készséggé tegyük őket a benne való hitre. Ezek közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus meghívottjai” /Róm. 1,5-6/.

Bef.: Istent találók vagyunk.

2. beszéd: A „választottak” csoda-látása

Bev.: Honnan látunk?

1. A hegyen – a tanítványok.**2. Az életmagaslatokon – az élethősök.**

Bef.: Mít látunk?...

3. beszéd: Előttem fényben áll-e Krisztus?

Bev.: Hogyan látom Krisztust?

1. Mít hallok Róla?**2. Mít látok Belőle?**

Bef.: De **élnem** kell Krisztust!

4. beszéd: Vágyakozom-e közelségébe?

Bev.: Merre török?

1. Földiek-e a vágyaim?

2. Vagy égbe törnek-e lélekszárnyaim?

Bef.: Mennybe vágyom.

5. beszéd: Boldogít-e a jelenléte?

Bev.: Velem a Krisztus?

1. Vele lenni – itt.**2. Vele élni – ott.**

Bef.: A Krisztussal vagyok-e?!

*

II. beszédlánc címe: A Mester kendőzött arca**1. beszéd: Ő – a názáreti „Mester”**

Bev.: Mi a látszat?

1. „Ács fia”.**2. Társainak példája.**

Bef.: Mi a valóság?...

2. beszéd: Ő – a küldött „Messiás”

Bev.: Mit várnak a próféták?

1. Betlehemből – a Golgotáig szólnak a próféták...**2. Rajta teljesülnek – prófétai jövendölések.**

Bef.: Kin teljesülnek?...

3. beszéd: Ő – az isteni Megváltó

Bev.: Figyelemfelhívások elmélete...

1. Élete erre hívja fel a figyelmet.**2. Szavai erre figyelmeztetnek bennünket.**

Bef.: A teljes látás –eredménye.

4. beszéd: Ő – a feltámadt Istenember

Bev.: Jónás csodáját Magára magyarázza...

1. Magáról jövendöli.**2. Atyjától ezt kérelmezi.**

Bef.: Égi Atyjától Maga is ezt várja.

*

– Még idekapcsolunk két – beszédlánccá kidolgozható – **tételsorozatot** (címek)**I. tételsor: Az emberi élet elsüllyedése**1. beszéd: **Az angyalok bűne és az első bűn**2. beszéd: **A góg hatalma**3. beszéd: **Az ösztön diadala**4. beszéd: **A földi poklok mélységei...****II. tételsor: Az emberi lélek fellélegzése...**

1. beszéd: **A hegyek...**
2. beszéd: **A hegyek flórája**
3. beszéd: **A hegyek faunája**

*

– *A pap lelki örömeiről*

Ez a beszédlánc azután például szolgálhat más munkaterületen dolgozók életörömeinek fejtegetéseire is: a Krisztussal és Krisztusért élők lelki örömeinek fellebbentése céljából.

Beszédlánc címe: A lelkek pásztorának örömei

Tárgya az a gondolat lehetne, hogy **érdemes** áldozatos életet élni, mert **csak** ezt kíséri az élet igazi öröme. – Itt inkább a lelkipásztor életére szorítjuk a kérdést, de **példát adhat** arra, hogy más életterületen dolgozók munkájára is kiszélesítsük. – Lássuk most egységes összefogásban.

1. beszéd: Az öröm

Bev.: Szt. Pál gondolatával indítok: „Örvendjete az Úrban szüntelen! Újra csak azt mondom: örvendjete” (Fil. 4,4). – Tárgyalásunkban az örömök fajait ismertethetjük.

1. Földi élet örömei.

- a) Anyagiak...
- b) Szellemiek...

2. Örök élet örömei.

- a) Célbafutás.
- b) Isten-bírást.

Bef.: Azt lehetne kiemelni: az örömök öröme a természetfeletti boldogság végnélkülisége.

2. beszéd: A pap örömei

Bev.: Azt kellene érinteni, hogy a **szolgálat** adja az élettartalmat. – Tárgyalásban pedig reá kellene mutatni arra, hogy:

1. A pap élete – emberszolgálat.

- a) Saját magáé.
- b) Minden embertestvére.

2. A pap élete – Isten-szolgálat.

- a) Földön.
- b) Égben.

Bef.: Arra kellene hivatkozni: thus ardens in igne!

3. beszéd: A kisdedek tanítása

Bev.: Részletezni kellene a papi munkát és áttérni az **első munkára**, a kisdedek tanítására. – Tárgyalásban fel kellene libbenteni az élet szent csendességében élő gyermek életét záró függőnyt és reámutatni arra: **kik** azok, akikhez közeledik az Isten igéje?

1. „Övéké a mennyek országa”.

Tehát: Isten országának „kis polgárai”.

2. Ők a Krisztus kedvencei.

Tehát: ők a Mester küldöttjének gondoskodás tárgyai.

Bef.: Idézni kellene ezt a szent szöveget: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14). Majd hozzá kellene tenni: **engedjete** minket a kisdedekhez!

4. beszéd: Az iskolai tanító munka

Bev.: Megtagadandó ez a kemény hamisság: akit gyűlöltek az istenek, azokat gyermeknevelőkké teremtettek... – Tárgyalásunkban boldogan magyarázandó:

1. **Az örök fények lobbantója vagyok.**
2. **A lélektüzek boldog élvezője vagyok.**

Bef.: Azt kellene kiemelni, hogy akit tűzlobbantónak küldöttek és aki ténylegesen tűzlobbantó, annak lelkét fényözzön és fényár teszi boldoggá.

5. beszéd: A templomi igehirdetés

Bev.: Boldogan állapítható meg, hogy **Isten hangszórója** vagyok. „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15).

1. **Isten igéit hirdetem.**
2. **Isteni életet szorgalmazom.**

Bef.: Vajon van-e nagyobb boldogság, mint magvetővé válni –Isten szent televényföldjén?...

6. beszéd: Az áldozatbemutató

Bev.: Ez a szöveg alkalmazandó önmagunkra: „Pap vagy te mindörökké, Melkizedek rendjépp” (Zsid. 7,17). – Tárgyalásban emeljük ki azt a nagy fenséget, amelyet ez a hivatás zár magába.

1. **Krisztus áldozatát újíthatjuk.**
2. **Emberlelkeket szentelhetjük.**

Bef.: Alázattal, de boldogan mondjuk: **alter Christus sum ego.**

7. beszéd: A kegyelmek közlője vagyok

Bev.: Ezt a szöveget értelmezzük önmagunkra: „Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön” (Mt 28,18). – Tárgyalásban részletezzük ezt a hatalmat imígyen:

1. **Bűnbocsánatot adhatok – az elesettnek.**
2. **Örök Kenyeret nyújthatok – az éhezőnek.**

Bef.: Kérdezze: vajon nem az örömök öröme ez a feladatteljesítés?!

8. beszéd: A „hazasegítés” boldogsága

Bev.: Magyarázzuk magunkra ezt az írási szót: „Más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Azokat is ide kell vezetnem. Hallgatni fognak szavamra: egy akol lesz és egy pásztor” (Jn 10,16). – Ebben mi segítő bojtárok vagyunk. – Tárgyalásunk pedig így részletezze a feladatot:

1. **Halódó lelkét Istennek adjuk.**
2. **Halott testvér testét földanyának méhére helyezzük.**

Bef.: Ezt a tételt érintsük: a feltámadás reményében!

9. beszéd: És mi a jó pásztor legnagyobb öröme?

Bev.: Mondjuk: mi is hazatérünk.

1. **Munkánk nyomán – sokak szeretetében.**
2. **Áldozatos életünk nyomán – Atyánk lelkében.**

Bef.: Foglaljuk egybe a mondottakat imígyen: híveink, Istenünk örök közössége az én életem teljes boldogsága.

* * *

B/ rész – c/ csoportja: a Szentlecke szövegéhez írt szentbeszéd

A Szentlecke szövege így szól: „Egyébként, testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljétek, hogy egyre előbbre

haladjatok. Hiszen tudjátok, hogy az Úr Jézus nevében milyen utasításokat adtunk nektek. Isten akarta ugyanis az, hogy szentekké legyetek. Tartózkodjatok a paráznaságtól. Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent. Senki üzletkötésben meg ne károsítsa és meg ne csalja testvérét, mert az Úr megtorolja mindezt, amint már előbb megmondtuk és szentül állítottuk. Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,1-7).

Tartalma röviden így fogható egybe: „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,2). Ennek pedig alapfeltétele a Megváltó kegyelme; gyakorlati kivirágztatása pedig a **parancsok megtartása**, amelyekről így ír az apostol: „Hiszen tudjátok, hogy az Úr Jézus nevében milyen utasításokat adtunk nektek” (1Tessz. 4,2). – Mármost hogyan fogjuk felosztani beszédvázlatainkat?

Különálló beszédek

Ezeknek tárgyát az ember élete **Krisztushoz igazodásának** gondolatából merítjük. – Jól vessük tehát emlékezetünkbe: Isten igazságai **életelvek**, amelyekre figyelmeznünk, hallgatni és azok szerint élni az ember életproblémájának gordiuszi csomóvágása! Mindennek oka is egyszerű. Isten az Igazság, és az ember az **Igazsághoz igazodó** életzarándok.

1. beszéd: Az Istentől vett igazságok szerinti élet

(Az isteni élet útjelzői)

Bev.: Gyakori hasonlat az életben, hogy az isteni ige iránytű és irányító útjelző a föld zarándokai számára. – A sejtett gondolat az, hogy az Úr ígéje olyan életutat mutat, mint a tenger hajósának útját jelző **fizikai szerszám...** Ennek jellege és értéke, hogy mindig az **északi Sarkcsillag felé** mutat; a ki nyilatkoztatás értéke pedig, hogy az élet Ura, az **Isten felé** irányít. – De kérdés marad: hogyan, honnan szerezhetjük meg ezt a nagy kincset?

1. Mi Krisztustól vettük az élet igazságát.

Vajon lehet-e Ő ezek ismerője? Vagy csak elméleti elképzelés és gyenge emberi elgondolás?...

a) **Istenatyánk** teremtő ereje ősi erővel magához láncolta az embert. Erről az erőről így beszél az apostol: „Hiszen, ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető” (Róm. 1,20).

b) De a gyenge **emberi értelem** és akarat elgyengíti az életet. „Noha fölismerték Istent, nem dicsőítették őt, mint Istent, s nem adtak hálát neki, hanem szégyent vallottak okoskodásukban és oktalan szívük elborult” (Róm. 1,21).

c) Ezért **Írással, szóval – Maga és küldöttjei által** beszél. „Miután többféleképpen és különböző módon szólt hajdan Isten a próféták útján az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2). – Az „**élőtanítás**” azonban a **lényeg**, mert ezt mondja a Mester: „Aki titeket hallgat, engem hallgat...” (Lk 10,16). – Ezeket úgy kell értelmezni: **eleven tanításban** isteni erő nyilatkozik. Ezért zengi a Zsoltáros magasztaló hálaénekét: „Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodálatos dolgokat cselekedett. Segítségére volt jobbja, és szentséges karja. Megismertette az Úr az ő szabadítását, megmutatta a nemzetek előtt igazságát...” (Zsolt. 97,1-2).

2. Ti pedig tőlünk vettétek, akiket Krisztus küldött, hogy hirdessük az igazságot.

Elhívásunk kegye: „...én választottalak titeket és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt” (Jn 15,16).

a) Mi csak **küldöttek** vagyunk, de azért, hogy igét csendítsünk. – Honnét vesszük? Onnét, amelyre ez az igazság áll: „Felülről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik” (Jak. 1,17). Tehát Krisztustól és Egyházától... A pap csak szolgája az igének, ezen parancs alapján: „Menjete tehát, tegyete tanítványommá minden népet, kereszteljete meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében, és tanítsate őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek” (Mt 28,19-20).

b) **Mit közlünk** tehát? Azt az igazságot, amely drága éltetek életirányát jelzi. Azt a világosságot, amelyet így jellemez az apostol: „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világra jött” (Jn 1,9).

c) **Hogyan hirdesse** a küldött az isteni igét? – Mindenekfelett tetteivel, önmaga életével. Olyan étellel, hogy ne szegeztessék neki ez a vádló kérdőre vonás: „...hogyan van az, hogy te, aki más tanít-

tasz, magadat nem tanítod?” (Róm. 2,21).

Bef.: Legyen mai zárószavunk ez a figyelmeztetés: Isten szól, tehát hallgató legyen az ember! De nemcsak engedelmes hűséggel, hanem az örök életét érintő készséggel. Miért? Mert a Mester ígérete az evangélista szerint: „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen, annak, aki hisz őbenne” (Jn 1,12).

2. beszéd: Az „életbőség” alapja

(Dogmatikus beszéd: A lélek igazi tartalma)

Bev.: Amikor az ember belső értékét, mondjuk „lélekbőségét” és igazi tartalmát vizsgáljuk, akkor a szellemi és természetfeletti kincsek után kellene kutatnunk. – Mert mik az igazi értékeink?

1. Igazságbirtoklás.

Valami megfoghatatlan annak a „földi embernek”, aki csak a vagyon és ösztönös élvezetek „csodavárának” sivár lakója (Bacchus népe). – De igen értékes annak, aki a lélek szellemisége folytán az anyagiak ura és a vég nélküliek várományosa.

a) Annak igazi értékállománya: az igazság. Mégpedig nemcsak a rejtett, tudomány által felfejtendő igazság, hanem az **életigazság!** – Kell az első, mert Isten így rendelkezett. „...töltsetek be a földet s hajtátok uralmatok alá és uralkodjatok...” (1Móz. 1,28).

b) De az életigazságok leleplezése a cél, mert bennünk döntő az élet. A tudományos igazság leleplezésének is életet szolgáló jellege van. De az **élet** – a legfontosabb. Ezért ígéri a Mester: „De amikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra” (Jn 16,13). Ezeket az igazságokat leleplezi az értelem(jórészt!). De leginkább, és természetfeletti vonalon teljesen közli az égi Atya (ez a kinyilatkoztatás). Ezt hirdeti Szt. Pál is mondván: „...testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetszően életet élnetek, úgy is éljete, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1).

2. Az igazság szerinti élet.

Ez a követelmény. Mert kérdezhetnők: mire való az igazság birtoklása? Egyszerűen azért, hogy **megvalóítsuk** az isteni elhivatottságot. Ezt nyomatékozza Szt. Pál mondván: „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7). Nézzük csak az apostoli utasítást: „Hiszen tudjátok, hogy az Úr Jézus nevében milyen utasításokat adtunk nektek. Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,2). – Ezen az alapon részletezhető a követelt életkeret kidolgozása.

a) Isten parancsa: megszentelődésünk: „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,2). Ennek negatívuma: a parázsnaság. Ennek pozitív rendelkezése: „Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljenfeleségével...” (1Tessz. 4,4). – (Íme, a házasság szentségének érintési pontja).

b) Isten parancsa a szeretetben való gyarapodásunk. Alakja kettős. Az első az anyagi élet szolgálatát érinti: „Senki üzletkötésben meg ne károsítsa és meg ne csalja testvérét, mert az Úr megtorolja mindezt” (1Tessz. 4,6). A másik a testvéri együttélés és lélekszeretet parancsát hangoztatja: „Aki tehát ezeket megveti, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki ránk árasztotta Szentlelkét. A testvéri szeretetről nem szükséges írnom nektek, hiszen Isten maga oktatót ki, hogy szeressétek egymást” (1Tessz. 4,8-9). – Íme! Ez az az élet, amelyet terem az isteni igazság birtoklása.

Bef.: Fényt keres a lélek, hogy Isten útján járjon az ember.

3. beszéd: Az intő szó

(Erkölcsi beszéd: Az intés helyes módszere)

Bev.: Az apostol ezzel az intő szóval kezdi beszédét: „Egyébként, testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljete, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1). Azért, mert érzi hivatását, hogy ennek közlése apostoli hivatása. – Jól tudjuk, hogy nekünk is van ilyen **intő kötelességünk**; de kérdés: hogyan szóljon ajkunk, hogy javítólag hasson a hangunk?

1. Lélekszeretből csendüljön... Az ember életértéke a szeretet, tehát **ebből** induljon az intő szó.

a) Mit ad ez nekünk? Azt az **értékelést**, amellyel helyesen ítélkezünk a világ javairól, az ember lélekértékeiről... Így azután tudjuk, hogy mikor kell meginteni a **tévelygő testvért!**... Azt a természetfeletti jóságot és készséget, amellyel embertársnak adni akarunk... **Sugárzó** a lélek, ha embertestvér felé fordul – Istenhez emelés céljából.

b) Milyen módra hangol?... Olyan szeretettel teljes közeledésre, amelynek hanghordozása, melódiája csendes, meleg, érzelmes... Nem szidalmazó. Nem feddő. Hanem? Szeretettel emelni és segíteni akaró. – Csak akkor legyen erős a hang, ha nincs eredménye a kedves beszédnek. Ilyenkor követhető ez a tanács: „Tudd meg, hogy a végső napokban veszedelmes idők következnek...” (2Tim. 3,1).

2. Lélekjavat szolgáljon...

De a célt ez a mondat jelezze: Istenhez akarjam segíteni a tévelygő testvért.

a) Nem keresem – a büntető kéz „egyensúlyt teremtő” igazságtévését...

b) De szolgálom – a tévelygő hazasegítését. – Lehet ez – tanító közlés. A tévellyel szemben az igazság hirdetése. Ez a tanítás feladata. Lehet ez – a bűnűtjáról való visszatérítés. Ez a megtérítés áldása. De lehet az Isten adta életúton való – segítő irányítás. Ez a Ráfael kísérő munkája.

Bef.: Végül nyitott kérdés maradt: kire vár ez a kötelesség? Elvileg: mindenki köteles a **szeretet alapján** segíteni, de a szülő és előljáró köteles **hivatása alapján** ezt a munkát vállalni. Isten fiait Istenhez kell segítenünk!

4. beszéd: A felfigyelő lélek

(Erkölcsei beszéd: Az Úr házanépeinek” egyik feladata)

Bev.: Isten Maga beszél vagy követeinek hangján át szól emberfiaihoz. Szólhat tehát a lelkiismeretünk és szólhat az isteni követek szava. Itt a „fül hivatása” a fontos. – Mi legyen tehát erre a jóságra az emberlélek visszhangja?

1. Hallva hallgassa az Isten szavát.

Mert szól az Úr. Akár közvetve, akár közvetlenül!

a) A természetén át is beszél. „Amikor a pogány a törvény híján a természetszavára teszi meg a törvényben foglaltakat, törvény hiányában önmagának törvénye. Ezzel igazolja, hogy a törvény követelménye szívébe van írva, amiről a lelkiismerete tanúskodik és önitélete is, mely hol vádolja, hol felmenti...” (Róm. 2,14-15).

b) Szól Egyházán keresztül. Élő tanításban és Írásban fennmaradt az Ige, melyet Jézus adott és a Szentlélek emlékébe idézett. „A Vigasztaló pedig, akit az Atya nevében küld, megtanít majd mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek” (Jn 14,26).

c) Végül **kivételesen** megcsendül egyéni lelketek mélyén. De ennek jele: sohasem mást fedd és tégedet felmagasztal, hanem téled áldozatot kér: mások segítségére. – Isten **így** indítja az egyes embert – léleksugallata erejével. Sohase felejtse: „Földről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik” (Jak. 1,17).

2. Kövesse üdvös égi intését.

A felfigyelés – előkészület, a befogadó hallás – tevékenység-indító isteni kegy, de a megvalósítás – emberi feladat. – Miből álljon a követés?

a) Mérjem az isteni intő ígéhez életemet. Figyeljek arra, hogy nem az emberek bölcsessége, hanem az égi ígék követése adja meg a megszentelést. „Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,12).

b) Alakítsam hozzá jelenemet. Elvetem a földnek gonoszságát és boldogan birtokolom az égiek örömét. „Múlóban az éjszaka, a nappal közel. Vessük le háta sötétség tetteit, s öltünk magunkra a világosság fegyvereit” (Róm. 13,12). „Ezért vessetek el minden tisztátalanságot és mindenféle gonoszságot, s fogadjátok szelíd készséggel a belétek oltott ígét, mely meg tudja menteni lelketeket” (Jak. 1,21).

c) És állandó talizmánként hordozzam lelkemben az életet diktáló isteni ígéket. Soha ki ne veszen: „Ne vedd meg, fiam, az Úr fenyítését, és meg ne und dorgálását, mert az Úr azt feddi, akit szeret” (Péld. 3,11-12). Mert: „Ki elveti az intelmet, lebecsüli önmagát, aki pedig hallgat a dorgálásra, belátásra jut” (Péld. 15,32).

Bef.: Az első szavak között mondtam: itt a fül hivatása a fontos. De most azzal zárom: az isteni életteremtés vonalán pedig a **jóakaratra** van és legyen erőteljes szerepe.

* *

A Szentlecke gondolataiból alkotott beszédláncok és beszédvázlatok elsősorban természetesen a Szentlecke szövegéhez alkalmazkodva az Isten tanító **kinyilatkoztatásáról, parancsolatairól**, az ember **behódolásáról**, az **Úr ítéletéről** szólnak. – Majd a megszentelődés kérdését érintik, és a **lélekfejelem, lélektartalom** fejtegetésével zárulnak. Ezekhez kapcsolódik azután olyan beszédlánc sor, amely az „**Úr akarata szerinti életről**” szólna. – Utolsó láncnak kínálkozik – szűkre szabva – a Szentlecke szövegének a **családra való alkalmazása**. – Lássuk most ezeket egyenként.

I. beszédlánc címe: Az Úr adta tanítás

1. beszéd: Mit kaptatok?

Tárgya: Isten fényét, az élet helyes irányítását kaptátok. Eredmény: hála!

2. beszéd: Az Úr igéinek alaphangja

Tárgya: Szeretet a hangja, örök érték keresés a tartalma. Eredmény: hazatértek.

3. beszéd: Az ember életének kipontozása

Tárgya: A parancsok megtartása. „Hiszen tudjátok, hogy az Úr Jézus nevében milyen utasításokat adtunk nektek” (1Tessz. 4,2). – Eredmény: az Úr hívásának teljesülése. „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott meg minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

4. beszéd: Kerülni, vagy tenni?

Tárgya: „A testvéri szeretetről nem szükséges írnom nektek, hiszen Isten maga oktatott ki, hogy szeressétek egymást. Sőt gyakoroljátok is...” (1Tessz. 4,9 és 10). – Eredmény: életérték növekedése.

5. beszéd: Az Úr virágos kertjének útjain...

Tárgya: Ne a pogányok útján járjatok, hanem az Isten ösvényén haladjatok. „Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent” (1Tessz. 4,4-5). – Eredmény: „az előhaladástok nagyobb legyen” (1Tessz. 4,1).

6. beszéd: Az Úr otthonában

Tárgya: Van reménységünk. „Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és föltámadt, akkor Isten azokat is, akik Jézusban hunytak el, vele együtt föltámasztja” (1Tessz. 4,14). – Eredmény: „Akkor előjönnek, akik jól cselekedtek, az élet föltámadására” (Jn 5,29).

*

II. beszédlánc címe: Az Isten közölte kinyilatkoztatás

Ez a beszédlánc **általánosan** fogja – a Szentlecke szövegéből levonhatóan – az isteni ige értékelését. Szt. Pál ezt mondja: „testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljete, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1). – Így tehát követeli, hogy az isteni igének **feltétlenül** behódoljunk!

1. beszéd: A hit fénye

Bev.: Az egek észlelésének fénye a hit kegyelme.

1. Isten lobbantotta.

„Istennek igazsága nyilvánul meg ugyanis benne, mely a hitből árad minden hívőre, amint írva van: „Az igaz a hitből él” (Róm. 1,17).

2. Apostola továbbítja.

„Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljete” (1Tessz. 4,1).

Bef.: De Isten mindenkiben fellobbantja.

2. beszéd: Az emberi élet értékének fénye

Bev.: Az élet értelmezésére törünk.

1. Ködös a természettörvény fénye.

De elégséges a szükséges megindulásra. „Ami ugyanis Istenről megismerhető, az világos előttünk, mert Isten nyilvánvalóvá tette számunkra. Hiszen, ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető” (Róm. 1,19-20).

2. Világos a kinyilatkoztatásából merített értelmezése.

„Miután többféleképpen és különböző módon szólt hajdan Isten a próféták útján az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2).

Bef.: Isten kinyilatkoztatással is segítségre siet.

3. beszéd: Az emberi élet célbafutásának feltételes közlése

Bev.: Mi az Isten szava célja?

1. Isten adja a célt és eszközöket.

„Szaporodjatok, sokasodjatok, s töltsétek be a földet s hajtsátok uralmatok alá és uralkodjatok...” (1Móz. 1,28). „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

2. Ember futja be a kiszabott utakat.

„Tartózkodjatok a paráznaságtól. Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen...” (1Tessz. 4,3-4).

Bef.: Az emberi élet célba juttatása.

4. beszéd: Az emberi élet segítésének meghirdetése

Bev.: Maga célt ér-e az ember? Egyedül nem, hanem Megváltó kell.

1. Megváltó – az Isten Egyszülöttje.

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

2. Kegyelemével támogat – az égi Atya.

„Hiszen kegyelméből üdvözlítettetek a hit által, s ez nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka” (Ef. 2,8).

Bef.: De vele van mindig az Isten.

*

III. beszédlánc címe: Az Isten parancsai

Ez a beszédlánc részletezi ennek a szövegnek rendelkezését: „Hiszen tudjátok, hogy az Úr Jézus nevében milyen utasításokat adtunk nektek” (1Tessz. 4,2). – Mi ismertetjük azokat, amelyeket ismer-niük kell a híveknek.

1. beszéd: Alaphangja: szenteljétek meg magatokat

Bev.: Miért szól az Isten? De milyenekké akar tenni az Úr?

1. Legyünk távol a bűntől...

„Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,3).

2. Bőségesen éljünk a kegyelemben...

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

Bef.: Hogy hallja az ember...

2. beszéd: Szereteteáradás: kegyelemmel segítlek titeket

Bev.: A törvény gyökere?

1. Szeretet az Isten.

„Szeretet az Isten: aki szeretetben él, Istenben él, és Isten öbenne” (1Jn. 4,16).

2. Szeretetet sugároz az Isten.

„A remény pedig nem csal meg, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által” (Róm. 5,5). „...a hittel Krisztus lakjék szívetekben, s ti gyökeret verjétek és alapot vessétek a szeretetben” (Ef. 3,17).

Bef.: Minden a szeretet; tehát boldogan teljesítse Isten szavát a szeretett ember.

3. beszéd: Igényeskedés: tiszták legyetek a tisztátalanok között

Bev.: Kiket tölt be a kegyelem? Elvileg minden embert. „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

1. Szentelt amfora legyen a lélek.

„Amint kívánkozik a szarvas a forrás vizéhez, úgy kívánkozik lelkem tehozzád, Istenem! (Zsolt. 41,2).

2. Szent kenetet hordozzon az élet.

„Az Úr megbocsátott nektek, ti is úgy tegyetek! Mindezen felül pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke” (Kol. 3,14).

Bef.: Kikben lesz élet a kegyelem?...

4. beszéd: Eredményük: Isten népeivé váltok

Bev.: Kinek ad az Isten?

1. Aki követi a Mestert...

„Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban” (Jn 14,13).

2. Az égbe vezeti a Mester...

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: És mi a jutalmak jutalma?...

*

IV. beszédlánc címe: Az ösztönös ember feladata

Ez a beszédlánc ezt a parancsot részletezi: „Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent” (1Tessz. 4,4-5). – Értelmezi és megvalósításának módszereit is közli.

1. beszéd: Harcra szállni – önmagával

Bev.: Testiből – lelkivé légy! – De hogyan kell ezt érteni?

1. Harc az élet eleme.

„Katonasor az ember élete a földön” (Jób 7,1).

2. Diadal az ember dicsősége.

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

Bef.: Lelkien – istenivé leszen.

2. beszéd: Istent kérni – kegyelemadásra

Bev.: Attól kérünk, akihez hasonlunk.

1. Meríteni Anteus-ként a földből...

A föld **csak** eledelt ad. „Majd mondá az Isten: Íme, nektek adtam minden fűvet, mely magot hoz, a földön, s minden fát, melynek benn a gyümölcsében van fajának megfelelő magva, hogy eledelletek legyen” (1Móz. 1,29).

2. De a kegyelem harmatozását kell kérni az égből.

„Harmatozzatok, egek, onnan felülről, és csepegjék a felhők az igazat...” (Iz. 45,8). „Hozzad emelem, Uram, lelkemet, Istenem, tebenned remélek; ne hagyd, hogy megszégyenüljek” (Zsolt. 24,1-2).

Bef.: Égből kérünk, hogy isteniek legyünk.

3. beszéd: **Féketvetni – kilengésükre**

Bev.: Tilalomfákat is állít az Isten, hogy helyes úton járjon az ember.

1. Örömezőkre kalandozik az ösztön.

„Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent” (1Tessz. 4,4-5).

2. Zabolával tartuk féken az ösztönt.

„Azt mondom tehát: Lélek szerint éljétek! Akkor nem fogjátok teljesíteni a test kívánságait” (Gal. 5,16). „Szeretteim, mint vándorok és hontalanokat intelk titeket: tartózkodjatok a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen küzdenek” (1Pét. 2,11).

a) Testi tréning.

b) Lelki önmegtartóztatás.

Bef.: Fékek!

4. beszéd: **Isten nyájává lenni földi életünkben**

Bev.: Isten nyája vagyunk.

1. A föld is karámunk.

„Ültette pedig az Úr Isten kezdettől fogva a Gyönyörűség paradicsomát: ebbe helyezé az embert, akit alkotott” (1Móz. 2,8). „Boldogok a szelídek: övék lesz a föld” (Mt 5,5).

2. Itt is Jézus a Pásztorunk.

„Mindent lába alá vetett és az egész Egyház fejévé tette őt” (Ef. 1,22).

Bef.: Jézus a Pásztorunk.

*

V. beszédlánc címe: Az élet fegyelmezése

Ez a beszédlánc is arról szól, hogy az apostoli parancs megvalósítását segítse elő: „Tartózkodjatok a paráznaságtól” (1Tessz. 4,3). – A módszer közlésében Szt. Pál nyomait követjük.

1. beszéd: A tisztátalanság szellemének kiűzésével

Bev.: Életszennyek lecsapolandók! Példa lehet a mocsár és szántó föld...

1. Tisztuljon az ember.

„El a régi kovással, hogy új téstává legyetek...” (1Kor. 5,7). „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

2. Hogy otthont találjon a Mester.

„Mindaz, aki Krisztusban van, új teremtmény (2Kor. 6,17). „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé” (2Kor. 12,9). „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

Bef.: Isten temploma felékesítendő! – Álljon reánk is az Írás szava: „A város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette. Az első alapkövő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd...” (Jel. 21,19).

2. beszéd: A fő lélekkincsek megbecsülésével

Bev.: Mit ad Isten?

1. Isten kegyelme örök televény.

„Kegyelme jóvoltából azonban ingyen történik megigazulásuk Jézus Krisztus megváltása által” (Róm. 3,24). „Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehettek” (Jn 15,5). „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,3).

2. Viruljon benne sokféle erény.

„... testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljétek, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1). „Mint az ő munkatársai, figyelmeztetünk titeket, hogy Isten kegyelmét ne vegyétek hiába” (2Kor. 6,1). „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, s rám árasztott kegyelme meddő nem maradt” (1Kor. 15,10).

Bef.: Természetével is gazdagít az Isten. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4).

3. beszéd: A szeretetlenség kiirtásával

Bev.: Gyűlölet az ember?

1. Szeretet az Isten...

„Szeretet az Isten: aki szeretetben él, Istenben él, és Isten őbenne” (1Jn. 4,16).

a) Lényegében.

b) Kiáradásában.

2. Szeretet legyen az ember.

„Senki üzletkötésben meg ne károsítsa és meg ne csalja testvérét” (1Tessz. 4,6).

a) Ő az Isten képe.

b) A kép legyen az eredeti utánpótlása!

Bef.: Szeretet az ember is, mert ő is **személy**, ősi jegye: a **szeretet**.

4. beszéd: A békétlenség megölésével

Bev.: Mire való a harc?

1. A kard csak a békeszerzés eszköze.

„Katonasor az ember élete a földön” (Jób 7,1). „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségben lesz teljessé” (2Kor. 12,9). „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam...” (2Tim. 4,7).

2. Mert a boldogság csak a békesség gyümölcse.

a) „Boldogok a békességesek: ők Isten fiai” (Mt 5,9).

b) „Töltsön el titeket a reménység Istene a hit teljes örömeivel és békéjével, hogy a reményben a Szentlélek erejéből bővelkedjétek” (Róm. 15,13).

Bef.: Hogy otthont találjon a boldogság gyökere, a béke. Mert ha az Isten veled van, akkor él béke a szívedben. Ezt diktálja Judit könyve: „... Menj békével! Az Úr legyen veled...” (Judit 8,34)...

*

VI. beszédlánc címe: A lélektartalom gyarapodása

Ez a beszédlánc a **megszentelődés lélektartamának megszerzési lehetőségét kérdezi és értelmezi**. Ez a szöveg kerül megtárgyalásra: „...úgy éljétek, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1).

1. beszéd: Befejezetten tökéletes-e az ember?

Bev.: Gazdag-e az Úrtól jövő ember?

1. Sokat kapott.

a) Isten képét. „Meg is teremté az Isten az embert: a maga képére, az Istenképére teremtette...” (1Móz. 1,27).

b) Isten természetét. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4).

2. De még többet igényel.

a) „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20). Ez a földi élet.

b) „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon” /Jn 6,54/. Ez az örök élet.

Bef.: De még gazdagabb lehet – az Úrtól kérve...

2. beszéd: Tökéletesedésre törhet-e az ember?

Bev.: Életünk jellege: tökéletesedés!

1. Az élet üteme: előre!

a) Uralom a földön. „...töltsetek be a földet és uralkodjatok...” (1Móz. 1,28).

b) Hazatérés az égbe. – Ad astra!

2. A lélek üteme: a tökéletesebbre!

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7).

Bef.: Anyagiakból – lelkiekre. A módszer is ez: per materialia – ad spiritualia!

3. beszéd: Miben segít az Isten?

Bev.: Hogyan áll mellettünk az Isten? Segít:

1. A tökéletes látásra.

a) „Aki engem követ, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12).

b) „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14).

2. A tökéletes élésre.

a) „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el amid van és árát oszd szét a szegények közt, így kincs lesz a mennyben. Aztán jöjj, kövess engem!” (Mt 19,21).

b) „Nem különb a tanítvány mesterénél, mert ha eléri tökéletességét, olyan lesz, mint a mestere” (Lk 6,40).

Bef.: Végül: **isteni** életre! De ez isteni adomány! „Hiszen tudjátok, hogy nem mulandó dolog, ezüst vagy arany váltott meg öröklött, értéktelen életmódokból, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága vére” (1Pét. 1,18-19).

4. beszéd: Célt érhet-e az ember?

Bev.: A cél indító erő és boldogító pont. – De elérheti-e ezt **egyedül** az ember?

1. Maga az ember és egyedül – tragikus lény.

Madách: „Ember tragédiája” befejező szava: „Ember küzdj és bízva bízzál!”

2. Istennel – diadalmas lény.

De segít az Isten. „Ha van valami lehetőség rád, szánj meg minket és segíts rajtunk” (Mk 9,22).

a) „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33).

b) „Ti Istentől vagytok, gyermekeim, és győzedelmeskedtetek azon. Hiszen, aki bennetek van, hatalmasabb, mint az, aki a világban van” (1Jn. 4,4).

Bef.: Csak Istennel érheti el: „Benne élünk, mozgunk és vagyunk” (Ap.Csel. 17,28).

*

VII. beszédlánc címe: Az élet megszentelődése

A Szentlecke így zárul: „Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1Tessz. 4,7). – Keressük tehát: hogyan sajátíthatjuk el a megszentelődés módszereit? – Ugyanis nem elég tudni a hivatásunkat, hanem el kell sajátítani a megvalósítás módszereit is.

1. beszéd: Krisztustól tanuljátok az élet értékét

Bev.: Az Úr tanításának alaphangja: új ember. – Mit jelent ez számunkra?

1. Ő tanítja – az újjászületést.

„Bizony, bizony mondom neked: Aki nem születik vízből és (Szent)lélekből, nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5). „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át gondolkodástok megújulásával, hogy fölismerjétek mi az Isten akarata, mi a helyes, mi kedves neki, és mi a tökéletes” (Róm. 12,2).

2. Ő szolgálja – a megújhódást.

„Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7). „De Isten

kegyelméből vagyok, ami vagyok, s rám árasztott kegyelme meddő nem maradt” (1Kor. 15,10).

Bef.: **Erre** segít a kegyelem. „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé” (2Kor. 12,9). De ezzel éljen az ember. „...testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljete, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1).

2. beszéd: Krisztustól tanuljátok az Isten kedvében járás módszerét

Bev.: „Tanuljatok tőlem...” (Mt 11,29). – ez az Ő parancsa.

1. Ő az út...

„Én vagyok az út...” (Jn 14,6).

2. Mi vagyunk a követők...

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem” (Lk 9,23). „Nagy dicsőség követni az Urat, mert ezzel nyerhetni tőle hosszú életet” (Sir. 23,38).

Bef.: Követői legyünk! Végül is ez az igazság: cum Jesu – ad Patrem. „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyában vagyok, ti pedig énbennem és én tibennetek” (Jn 14,20).

3. beszéd: Krisztustól tanuljátok a tökéletesedés fokozatait

Bev.: „Ti olyan tökéletesek legyetek, mint mennyei Atyátok” (Mt 5,48).

1. Szelíd és alázatos szívű Jézus.

Ez a Mester képe. – És mi a Mester igazi ajándéka? „Boldogok a szomorkodók: majd megvigasztalják őket” (Mt 5,4).

2. Áldozatos lelkű Bárány.

Áldozatos Bárány: „Feláldoztatott, mert ő maga akarta, és nem nyitotta meg száját; viszik, mint a juhok leölésre, és mint nyírója előtt a bárány, elnémul, és meg nem nyitja száját” (Iz. 53,7). „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűnét!” (Jn 1,29).

Bef.: Mesteretek nyomán mivé lesz az ember? Azzá, amit az apostol így jelez: „Különben, testvérek, örüljete, tökéletesedjete, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértők, éljete békében. Akkor veletek lesz a szeretet és a béke Istene” (2Kor. 13,11).

4. beszéd: Krisztustól tanuljátok – a megszentelődés kegyelmi eszközeit

Bev.: „Parate vias Domini...”

1. Bűnbánat a kezdet.

„Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem” (Mt 3,10). „Vessük le hát a sötétség tetteit, s öltünk magunkra a világosság fegyvereit” (Róm. 13,12). „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz. 4,3).

2. Istennel való táplálkozás – a befejezés.

a) Igével. „...nemcsak kenyérből él az ember, hanem minden igéből, mely az Isten szájából jó” (5Móz. 8,3).

b) Krisztus Szent Testével. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, bennem marad és én őbenne” (Jn 6,56).

Bef.: „Et introibit rex gloriae”. „Tárljatok fel, hatalmas kapuk, tárljatok fel, örök kapuk, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt. 23,7).

*

VIII. beszédlánc címe: Az Úr akarata szerinti élet

Ez a beszédlánc kissé részletezi az Isten terve szerinti életet, amelyet széles kontúrban így rajzol meg az apostol: „Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljete, hogy egyre előbbre haladjatok” (1Tessz. 4,1).

1. beszéd: Az Úr – „akar”
(Finis est: sanctificatio)

1. Akarata: közlés.

Üzenet. „Miután többféleképpen és különböző módon szólt hajdan Isten a próféták útján az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2).

2. Közlése: parancs.

„Ne tegyetek hozzá semmit se ahhoz az ígéhez, amelyet hozzátok intézek, se el ne vegyetek belőle: tartsátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket parancsolok néktek” (5Móz. 4,2). „Ám új parancsot is írok nektek, amely őbenne is és tibennetek is megvalósult. A sötétség múltában van és az igaz világosság már ragyog... Aki szereti testvérét, az világosságban él, és abban nincs megbotránkozni való” (1Jn. 2,8 és 10).

2. beszéd: Az Úr segítő keze
(Media sunt: gratiae)

1. Adiuvens.

„Gyöngességünkben segítségünkre van a Lélek is, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen. A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal” (Róm. 8,26).

2. Sanctificans.

„...az Úr Jézus Krisztus nevében és Istenünk Lelke által megtisztultatok, szentek lettetek és megigazultatok” (1Kor. 6,11).

3. beszéd: Távol légy – a tisztátalanságtól
(Actio vitae: purificatio)

1. Corpus est creatura Dei.

„Nem tudjátok, hogy testetek Krisztus tagja?” (1Kor. 6,15).

2. Homo est membrum Christi.

„Megalkotta tehát az Úr Isten az embert a föld agyagából, arcára lehelte az élet leheletét és élőlényé lett az ember” (1Móz. 2,7).

4. beszéd: Távol légy – a szennyes vágyaktól
(Desiderium vitae: fortificatio)

1. Abnega temetipsum.

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem” (Mt 16,24).

2. Quaerite, quae sunt sursum.

„Földről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik” (Jak.1,17).

5. beszéd: Közel légy – az Istenhez
(Beatitudo vitae: inhabitatio)

1. Földön – éljen benne!

„Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20).

2. Égben – élj Őbenne!

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

6. beszéd: Mert szent életre hívott az Úr
(Tendentia vitae cohabitatio)

1. Újjá kell születnetek.

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1 Tessz. 4,7).

2. Új életet kell élnetek.

„Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljétek, hogy egyre előbbre haladjatok” (1 Tessz. 4,1).

7. beszéd: Mert ezt hirdeti nektek az Úr

(Medium Dei: revelatio)

Bev.: Szól hozzátok az Úr! – Milyen igék ezek?

1. Tőlem hallottátok.

„...testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban...” (1 Tessz. 4,1).

2. Én az Úrtól vettem.

„Az Úrtól kaptam ugyanis, amit közöltem veletek” (1 Kor. 11,23).

Bef.: És miből tudjátok, hogy igaz küldött a tanító? János apostol mondja: „Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van” (1 Jn. 4,2).

8. beszéd: Mert így élhettek Jézus Krisztusban

(Finis Dei: deificatio)

1. Megszentelődésük alapja: Jézus.

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1 Tessz. 4,7).

2. Éltetek tartalma: Jézus.

„Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2,20).

*

IX. beszédlánc címe: A családi szentély megszentelése

Ez a beszédlánc **szűkre szabja** az apostol nagyvonalú parancsterületét.

1. beszéd: A testi vágyak megszentelése

Bev.: Vágyaink – életszolgáink.

1. Appetitus – inordinatus.

„Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent” (1 Tessz. 4,5).

2. Appetitus – ordinatus.

„Hiszen tudjátok, Isten akarata az, hogy szentekké legyetek” (1 Tessz. 4,2).

Bef.: De rendet tarts közöttük!

2. beszéd: A szenvedélyek megfékezése

Bev.: Mikor békés a család?

1. A család szentélye: a béke otthona.

„Hiszen az Úr nem bűnös életre hívott minket, hanem szentségre” (1 Tessz. 4,7).

2. A békeszerzés: a szenvedély béklyóba törése.

„Mindegyiktek szentül és tisztességesen éljen feleségével, s ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok” (1 Tessz. 4,5).

Bef.: Ha fegyelmezett az indulat!...

3. beszéd: A hitvestárs tisztessége és tisztelete

Bev.: Életed társa!

1. Szentnek nézni egymást.

„Egymás közt zsolnárt, himnuszt és szent dalokat énekeljétek, daloljátok és zengedeztetek szívből az Úrnak... Engedelmeskedjétek egymásnak Krisztus iránt való tiszteletből” (Ef. 5,19 és 21).

2. Szentül élni egymással.

„Ne legyetek okatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata” (Ef. 5,17).

Bef.: Életed fele.

4. beszéd: A hitvestárs életének és személyének szentsége

Bev.: Szt. Pál szentnek mond minket. „...a Krisztus Jézusban megszentelteknek, a meghívott szenteknek, mindazokkal együtt, akik ott vagy itt vagy bárhol segítségül hívják a mi Urunk Jézus Krisztus nevét” (1Kor. 1,2). „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál, azoknak, akiket rendelése értelmében (szentségre) hívott” (Róm. 8,28).

1. Szent: az anya.

Gondolj a Makkabeusok anyjára: „Kiváltképpen pedig csodálatra méltó és a jók emlékezetére érdemes az anya, aki az Istenbe vetett bizodalmaiban hősiességel viselte el azt, hogy egy napon hét fiát látta elveszni” (2Mak. 7,20).

2. Szent: az édesapa.

3. Szent: a gyermek.

„Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig befogad engem, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött” (Mk 9,37).

Bef.: Názianzi Szt. Gergely családjának sora – a szentek sorozata.

*

X. beszédlánc címe: Az Úr majd ítél

Ez a beszédlánc a Szentlecke következő szövegére építkezik: 1Tessz. 4,6. Ez pedig így szól: „Senki üzletkötésben meg ne károsítsa és meg ne csalja testvérét, mert az Úr megtorolja mindezt”. Az Isten ítéletének **észlelhető és kinyilatkoztatott** tényeit fogjuk részletezni.

1. beszéd: Már földi életünkben...

Bev.: Isten **mindig** kísér...

1. Jutalmazó-büntető a szent Kéz.

„Áldjátok az Urat, mert jó, mert irgalma örökkévaló. Ki tudná elmondani az Úr nagy tetteit? Ki tudná elbeszélni minden dicső művét? Boldogok, kik az igazságot követik, és mindenkor az igazat cselekszik! Gondolj reánk, Uram, néped iránt való jókedveddel, látogass meg minket segítségiddel” (Zsolt. 105,1-4). „Istenem, mily gazdag a te irgalmasságod! Az emberek fiai szárnyad oltalmába menekülünk” (Zsolt. 35,8). „Állj el a haragtól és hagyd a bosszúságot” (Zsolt. 36,8).

2. Örök ítéletet ad –az égi Bíró.

„Jöjjetek Atyám áldottai! Vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek az készített országot... Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült” (Mt 25,34 és 41).

Bef.: Áld és ítél.

2. beszéd: Felénk forduló arcával...

Bev.: Nem néma az Úr.

1. Tanítva – felénk fordul.

„Miatán többféleképpen és különböző módon szólt hajdan Isten a próféták útján az atyákhöz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid. 1,1-2). „...testvérek, kérünk és intünk titeket az Úr Jézusban: Amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek, úgy is éljétek” (1Tessz. 4,1).

2. Áldozati halálával – karjával felénk tárul.

„Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok” (Jn 12,32).

Bef.: Sőt Áldozat az Úr. „...mennyivel inkább tisztítja meg lelkiismeretünket a holt cselekedetek-

től Krisztus vére, – aki az örök Lélek által önmagát ajánlotta föl szeplőtelen áldozatul Istennek – hogy az élő Istennek szolgáljunk” (Zsid. 9,14).

3. beszéd: Lelkiismeretünk szavával...

Bev.: Közvetlenül is szól bennünk. Ez a lelkiismeret szava.

1. Rosszaságunkat – elítéli...

„Ha kezéd bűnre csábít, vágd le. Jobb csonkán bemenned az életre, mint két kézzel a pokolba jutnod, a kiolthatatlan tűzre” (Mk 9,43).

2. Erényeinket – dicséri...

„Boldogok a lélekben szegények: övék a mennyek országa... Boldogok az irgalmasok: majd nekik is irgalmaznak” (Mt 5,3 és 8).

Bef.: Tehát felelősséget követelve és elismerőleg is beszél a lélekben.

4. beszéd: Örök bírói ítéletével...

Bev.: Sixtusi oltárkép ismertetésével kezdhetnők („Az utolsó ítélet”). – Igen szép példa lehet Ibsen: „Ha mi halottak feltámadunk”... Élmények!... – Mit tár fel és mit hoz számunkra?

1. A mi múltunkat.

Ezért felelünk! – Kérdezd: mit tettél?

2. A mi jövőnket.

Ezt élvezzük vagy szenvedjük. – Élvezzük: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és nála fogunk lakni” (Jn 14,23). – Sz szenvedjük: „Senki üzletkötésben meg ne károsítsa és meg ne csalja testvérét (stb.), mert az Úr megtorolja mindezt, amint már előbb megmondtuk és szentül állítottuk” (1Tessz. 4,6).

* * *